

TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI
Fakulta přírodovědně-humanitní
a pedagogická

POPÍRÁNÍ HOLOCAUSTU V DÍLE DAVIDA IRVINGA

Bakalářská práce

Studijní program: B7507 – Specializace v pedagogice
Studijní obory: 6107R023 – Humanitní studia se zaměřením na vzdělávání
7504R269 – Český jazyk a literatura se zaměřením na vzdělávání

Autor práce: **Lucie Pešková**
Vedoucí práce: Mgr. Marie Holá

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Lucie Pešková**
Osobní číslo: **P11000618**
Studijní program: **B7507 Specializace v pedagogice**
Studijní obory: **Humanitní studia se zaměřením na vzdělávání
Český jazyk a literatura se zaměřením na vzdělávání**
Název tématu: **Popírání holocaustu v díle Davida Irvinga**
Zadávající katedra: **Katedra filosofie**

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

Autorka se v práci bude věnovat popírání holocaustu v díle Davida Irvinga. Práce bude zaměřena na studium a interpretaci myšlenek D. Irvinga, konfrontaci s historickými fakty a s dílem zejména D. Lipstadvé. Studentka se bude v průběhu vypracování bakalářské práce řídit metodickými a organizačními pokyny vedoucího práce.

Rozsah grafických prací:

Rozsah pracovní zprávy:

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná/elektronická**

Seznam odborné literatury: **viz příloha**

Vedoucí bakalářské práce: **Mgr. Marie Holá**
Katedra filosofie

Datum zadání bakalářské práce: **15. listopadu 2013**

Termín odevzdání bakalářské práce: **10. prosince 2014**

doc. RNDr. Miroslav Brzezina, CSc.
děkan

L.S.

PhDr. Ondřej Lánský, Ph.D.
vedoucí katedry

V Liberci dne 16. prosince 2013

Příloha zadání bakalářské práce

Seznam odborné literatury:

BARTEL, Judith Sandeen. Holocaust: ztracená slova. Vyd. 1. Překlad Miroslav Brzobohatý. Pardubice: Mayday, c2006, 48 s. Bod (Dokořán). ISBN 80-869-8605-5.

EAGLESTONE, Robert. Postmodernismus a popírání holocaustu. Vyd. 1. Překlad Lukáš Vacek. V Praze: Triton, 2005, 66 s. Postmodernistická setkávání. ISBN 80-725-4533-7.

FINDELSTEIN, Norman G. Průmysl holocaustu: úvahy o zneužívání židovského urpení. Vyd. 1. Překlad Miroslav Brzobohatý. Praha: Dokořán, 2006, 151 s. Bod (Dokořán). ISBN 80-736-3068-0.

IRVING, David John Cawdell. Hitlerova válka a válečná stezka let 1933-1945. Vyd. 2., (V Jotě 1.). Překlad Tamara Váňová. Brno: Jota, 2000, 857 s., [58] s. obr. příl. Military (Jota). ISBN 80-721-7123-2.

LIPSTADT, Deborah E. Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem. 1. vyd. Překlad Ivan Brož. Praha: Epocha, 2006, 389 s., [8] s. obr. příl. Military (Jota). ISBN 80-870-2720-5.

LIPSTADT, Deborah E. Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť. Vyd. 2. Překlad Jana Ogrocká, Jiří Ogrocký. Praha: Paseka, 2006, 349 s. Military (Jota). ISBN 80-718-5652-5.

MESSADIÉ, Gerald. Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století. Vyd. 1. Překlad Hana Müllerová. Praha: Práh, 2000, 317 s. Postmodernistická setkávání. ISBN 80-725-2038-5.

Prohlášení

Byla jsem seznámena s tím, že na mou bakalářskou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, zejména § 60 – školní dílo.

Beru na vědomí, že Technická univerzita v Liberci (TUL) nezasahuje do mých autorských práv užitím mé bakalářské práce pro vnitřní potřebu TUL.

Užiji-li bakalářskou práci nebo poskytnu-li licenci k jejímu využití, jsem si vědoma povinnosti informovat o této skutečnosti TUL; v tomto případě má TUL právo ode mne požadovat úhradu nákladů, které vynaložila na vytvoření díla, až do jejich skutečné výše.

Bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a na základě konzultací s vedoucím mé bakalářské práce a konzultantem.

Současně čestně prohlašuji, že tištěná verze práce se shoduje s elektronickou verzí, vloženou do IS STAG.

Datum: 10. 9. 2015

Podpis: Lucie Bežková

Poděkování

Ráda bych poděkovala vedoucí práce Mgr. Marii Holé, Th.D. za cenné rady, které mi poskytla při psaní této práce.

Anotace

První část práce představuje holocaust jako důsledek mnohaleté nenávisti vůči Židům a popisuje její historický vývoj, charakterizuje fenomén popírání holocaustu a popisuje způsoby využívání historických pramenů ve prospěch popírání holocaustu. Dále seznamuje s nejvýznamnějšími autory v této oblasti a s jejich tvorbou.

Druhá část práce je zaměřena na dílo Davida Irvinga. Ukazuje, jakým způsobem Irving manipuluje s historickými fakty a záměrně prezentuje nepravdivé závěry. Zaměřuje se také na soudní proces s profesorkou Deborah Lipstadt a na Irvingovo současné působení na poli popírání holocaustu.

Klíčová slova

Popírání holocaustu. David Irving. Deborah Lipstadt.

Annotation

The first part of the work presents the Holocaust as the result of many years of hatred toward Jews and describes its historical evolution, characterizes the phenomenon of Holocaust denial and describes the ways of using of historical sources for the benefit of Holocaust denial. Also it introduces the most significant authors in this sphere and their work.

The second part of the work is focused on the work of David Irving. It shows how Irving manipulates with historical facts and willfully presents false conclusions. It also focuses on the judicial process with Professor Deborah Lipstadt and on the Irving's current action in the field of Holocaust denial.

Key words

Holocaust denial. David Irving. Deborah Lipstadt.

Obsah

Úvod.....	9
1. Antisemitismus	11
1.1. Historický vývoj antisemitismu	11
1.2. Situace Židů v Německu v 1. polovině 20. století	17
1.3. Norimberský proces	20
2. Popírání holocaustu.....	23
2.1. Historický revizionismus a Institut pro historickou revizi	24
2.2. Nejvýznamnější popírači holocaustu	27
3. David Irving.....	30
3.1. Hitlerova válka	35
3.1.1 Příklady popírání holocaustu a manipulace s důkazy	39
3.2. Norimberk	40
4. Holocaust před soudem.....	43
4.1. Deborah Lipstadt.....	43
4.2. Soudní proces	44
5. Současné působení Davida Irvinga.....	49
6. Závěr	53
Seznam použité literatury:	55

Úvod

Idea popírání holocaustu se ve společnosti vyskytuje již od druhé světové války, jako fenomén se ve větší míře objevuje dnes, kdy ubývá jeho přímých svědků. Okruh popíračů holocaustu je poměrně veliký a jejich publikum čítá nemalé množství členů, kteří se pravidelně schází na různých shromážděních. Jejich knihám se dostává uznání a podle veřejných průzkumů se dnes k myšlence, že holocaust se možná vůbec neodehrál, přiklání větší množství lidí, než by se mohlo zdát. Proto je potřeba upozornit na jejich počínání a ukázat, co stojí za jejich revizionistickými teoriemi o druhé světové válce.

Autorka si téma vybrala z důvodu zájmu o období druhé světové války a k výběru přispěl také zpravodajský článek o popírání holocaustu na stánkách České televize o pokutě za popírání holocaustu pro britského biskupa Richarda Williamsona.¹ David Irving patří mezi nejkontroverznější popírače holocaustu, proto je práce zaměřená konkrétně na jeho osobu. David Irving je známý i v České republice, některé jeho knihy jsou dostupné v českém překladu.

Práce má za cíl představit fenomén popírání holocaustu, popsat základní popíračské cíle a praktiky a podrobněji se zaměřuje na jednoho z nejvýraznějších popíračů holocaustu, Davida Irvinga. Práci lze rozdělit do dvou částí. V první části se bude autorka věnovat dějinám antisemitismu, nastíní cestu, která vedla k popírání holocaustu, představí nejvýznamnější revizionisty a popírače, jejich způsob práce s historickými dokumenty, a jednu z nejdůležitějších revizionistických a popíračských institucí - Institut pro historickou revizi. Druhá část bude zaměřena na osobu Davida Irvinga a jeho díla. Práce se zaměří na popírání holocaustu v Irvingových knihách v obecné rovině a na konkrétních příkladech bude ukázáno, jakým způsobem Irving dochází ke svým závěrům. Dále bude představen soudní proces s Deborah Lipstadt, který zásadně změnil Irvingovu kariéru, a na závěr se autorka zaměří na jeho současné působení.

¹ Biskup Williamson dostal za popírání holocaustu pokutu. In. *Česká televize* [online]. Aktualizováno 16. 04. 2010 [vid. 05. 02. 2015]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/svet/1342171-biskup-williamson-dostal-za-popirani-holocaustu-pokutu>

Jako hlavní zdroje jsou použity knihy *History on Trial (Historie před soudem)*² od Deborah Lipstadt, ve které popisuje celý soudní proces den po dni, a *Telling Lies about Hitler (Lži o Hitlerovi)*³ od Richarda J. Evanse, který byl přizván jako expert k soudnímu procesu, aby detailně rozebral celé Irvingovo dílo. Na konkrétních příkladech ukazuje, jakým způsobem Irving nakládá s historickými důkazy a usvědčuje ho z manipulace s fakty. Dalším využitým zdrojem jsou webové stránky britského zpravodajství BBC, a to z důvodu, že David Irving je kontroverzní osoba, o kterou se zajímají média, a lze dohledat velké množství článků o jeho současném životě. V bakalářské práci jsou dále použité knihy věnující se problematice popírání holocaustu, knihy Davida Irvinga a knihy věnující se antisemitismu, holocaustu a Norimberskému procesu.

² LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epoque, 2006. ISBN 80-87027-20-5.

³ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. 1. vyd. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9.

1. Antisemitismus

Slovem antisemitismus se označuje nenávisť a předsudky vůči Semitům, především vůči Židům. K Semitům se kromě Židů řadí i další národy, například Arabové, kteří podle *Bible* vzešli také z rodu patriarchy Šema (Sem) a mají stejný původ. Obecně je pod pojmem antisemitismus zahrnuta pouze nenávisť vůči Židům.⁴ Termín antisemitismus byl poprvé použit v roce 1879 v německé publikaci *Allgemeine Zeitung des Judenthums* jako výraz protižidovského aktivisty a novináře Wilhelma Marra.⁵ Tradice nenávistných postojů vůči Židům je však mnohem delší.

1.1. Historický vývoj antisemitismu

Počátky antisemitismu lze nalézt již v předkřesťanské době (více než 3000 let), největší podíl na vývoji antisemitismu je však připisován křesťanskému období. Židé byli nuceni žít rozptýleni v mnoha zemích jako menšina. Ve starověku existovaly početnější skupiny, které neměly svůj stát, ale ty většinou žily na souvislém území.⁶ Hebrejci se dlouhou dobu přemísťovali a postupně osidlovali Asii, Severní Afriku a Evropu. Někde se s původními obyvateli snadno sžili, jinde se jako přistěhovalci a cizinci potýkali s nepochopením a tím nastaly jejich problémy.⁷ Židé vyznávali náboženství, které bylo pro tu dobu neobvyklé. Na Blízkém východě se žádné podobné náboženství do té doby nevyskytovalo. Monoteistický judaismus byl pro ostatní národy těžko pochopitelný, protože byly zvyklé uznávat velké množství bohů. Již z této doby jsou známy první projevy antisemitismu, zatím zásadně se lišícího od moderního antisemitismu. Na území izraelského království se vystřídalo mnoho národů, kterým byli Židé podřízeni. S velkým nepochopením a nenávistí se Židé setkali za

⁴ PAVLÁT, Leo, Miroslav KÁRNÝ, Jiřina ŠEDINOVÁ, Vladimír SADEK a Alexandr PUTÍK. *Židé: dějiny a kultura*. 2. dopl. vyd. V Praze: Židovské muzeum v Praze, 2001. ISBN 80-85608-43-x. S. 83.

⁵ MESSADIÉ, Gerald. *Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století*. Vyd. 1. Praha: Práh, 2000. ISBN 80-7252-038-5. S. 15.

⁶ LAQUEUR, Walter. *Mění se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 8.

⁷ MESSADIÉ, Gerald. *Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století*. Vyd. 1. Praha: Práh, 2000. ISBN 80-7252-038-5. S. 19.

nadvlády Řeků, kteří neměli pochopení pro židovské tradice, způsob života a pro uctívání jednoho boha. Židovský život byl v rozporu s životem řeckým, plným radovánek, oslav, jídla a pití.⁸ Židé drželi při sobě, izolovali se a pokládali se za vyvolený národ, což vyvolávalo zášť a opovržení.⁹

Jedna z prvních významných událostí se datuje do 18. století před naším letopočtem, kdy Hyksósové dobyli Egypt. Hyksósové byli semitský národ původem z Horní Mezopotámie. Okupace Egypta trvala přes pět století do doby, kdy v Thébách vypuklo povstání a Hyksósové i Hebrejci byli z Egypta vyhnáni. Tato událost je brána jako jeden z prvních projevů antisemitismu, pravděpodobně však nemá náboženský základ.¹⁰

V roce 200 před naším letopočtem vládli na území dnešního Izraele Seleukovci. Pod jejich vládou došlo k velkému úpadku židovské kultury. Král Antiochos IV. netoleroval židovské náboženství ani kulturu a snažil se judaismus potlačit. Jako reakce na útlak došlo k povstání Makabejských. Matyáš Makabejský naplánoval a zorganizoval velké povstání, které navrátilo judaismus a tradice zpět.¹¹ V tomto období měl antisemitismus především literární podobu. Židé byli pokládáni za malomocné, kteří neuznávali stejné bohy jako ostatní, byli to divní cizinci, kteří neměli nikoho rádi a byli obviňováni z rituálního zabíjení zvířat a lidí.¹²

V 60. letech před naším letopočtem se oblast dnešního Izraele dostala pod nadvládu Římské říše. Římská nadvláda začala brutálním vyvražděním židovských velekněží přímo v židovském Chrámu. Někteří Římané byli ochotni přijmout některé židovské zvyky a rituály, jako je dodržování šabaty a obřizka. Díky tomu se Židé začali stávat pro římskou společnost nebezpeční, protože ohrožovali jejich zvyky a tradice.¹³ Situace se uklidnila za

⁸ Protižidovské postoje v době antiky. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 07. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/protizidovske-postoje-v-dobe-antiky/>

⁹ LAQUEUR, Walter. *Měníci se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 9.

¹⁰ MESSADIÉ, Gerald. *Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století*. Vyd. 1. Praha: Práh, 2000. ISBN 80-7252-038-5. S. 25.

¹¹ Protižidovské postoje v době antiky. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 07. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/protizidovske-postoje-v-dobe-antiky/>

¹² LAQUEUR, Walter. *Měníci se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 44.

¹³ LAQUEUR, Walter. *Měníci se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 46.

vlády krále Heroda Velikého. Židům bylo povoleno svobodně praktikovat judaismus a Římané byli spokojeni, že nedocházelo v této oblasti k žádným nepokojům. Za Herodovy vlády se země rozrostla na území dnešního Jordánska a část Libanonu. Do období vlády Heroda Velikého a jeho syna Antipa se také datuje doba života Ježíše Nazaretského a počátky křesťanství. V tomto období vzniklo velké množství obvinění vůči Židům. Zejména zde došlo k nenávisti následovníků Ježíše Krista a Židů, které v určité podobě přetrvává dodnes. I přes to, že křesťanství vzniklo z judaismu, křesťané vždy vnímali křesťanství jako jediné správné náboženství a židovské náboženství jako něco starého a neplatného. Židé byli také obviněni ze smrti Ježíše Nazaretského. Židovské orgány se snažily odsoudit Ježíše za kacířské názory. Odpovědnost za Ježíšovu smrt byla přesunuta na Židy jako celek. Křesťanství se dále šířilo a později jej Římská říše přijala jako své oficiální náboženství.¹⁴

V prvním století našeho letopočtu došlo k rozštěpení židovské společnosti. Jedna část se snažila spolupracovat, druhá část se snažila vypořádat s římskou nadvládou. Došlo k povstání, které je označováno jako první Židovská válka. Toto povstání nebylo pro Židy příliš úspěšné. Římané po čtyřletém boji zničili Druhý židovský chrám a dobyli Jeruzalém. Pro židovskou kulturu znamenalo zničení Druhého chrámu velkou ztrátu. Konec židovského života v Judeji nastává po druhé Židovské válce, někdy označované jako Bar Kochbovo povstání, v letech 132 až 135 našeho letopočtu. V tomto povstání se Židům nejprve dařilo, nakonec však byli potlačeni Římany, císař nechal popravit rabínské učence, zakázal používání a vlastnění Tóry, čímž znemožnil praktikování judaismu, a přejmenoval Judeu na Palestinu. Jeruzalém byl od té doby římským městem a Židé hromadně odešli z Palestiny do okolních zemí, kde žili jako menšina bez existence vlastního státu.¹⁵ Od Židovské války neměli Židé nikdy své vlastní území a stali se závislími na nežidovském obyvatelstvu, které Židům zajistilo alespoň částečnou ochranu.¹⁶

¹⁴ Protižidovské postoje v době antiky. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 07. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/protizidovske-postoje-v-dobe-antiky/>

¹⁵ Protižidovské postoje v době antiky. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 07. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/protizidovske-postoje-v-dobe-antiky/>

¹⁶ ARENDT, Hannah. *Původ totalitarismu I-III*. 1. vyd. Praha: Oikoymenh, 1996. ISBN 80-86005-13-5. S. 16.

Náboženské rozdíly se staly hlavním důvodem k nenávisti a diskriminaci Židů. Křesťané, stejně jako ve starověku Římané, neuměli přijmout odlišný způsob židovského života. Na základě náboženských rozdílů byli Židé omezováni ve společenském životě. Církevní antijudaismus určoval jejich postavení ve společnosti. *Edikt milánský*, vydaný roku 313, určoval naprostou svobodu křesťanství, Židé ale byli nadále omezováni. *Justiniánův kodex* z roku 534 zaznamenal další změny pro židovstvo.¹⁷ Protižidovská opatření zakazovala Židům stavět nové synagogy nebo se družít s křesťany. Pro židovské obyvatelstvo bylo snazší žít ve skupinách a lépe tak udržovat židovské tradice. Od 13. století byl kladen důraz na to, aby židovské obyvatelstvo žilo odděleně od ostatních obyvatel v částech města ohraničených hradbami. Židé směli tato místa opouštět jen za zvláštních podmínek. V 16. století se pro tyto oddělené části města začalo užívat slovo ghetto. Od 13. století bylo Židům také zakázáno vlastnit a pronajímat si půdu a mimo vybraná místa se nesměli živit řemesly, takže jediná činnost, kterou Židé směli provozovat, bylo obchodování s penězi a půjčování na úrok. V této době začali být Židé obviňováni z lichvaření. Ze středověku pocházejí také další předsudky a obvinění, jako například obvinění Židů z otravování studní, vraždění křesťanských pan a dětí pro rituální účely nebo znesvěcování hostie. Tato obvinění byla důvodem útoků na židovské komunity a rabování a ničení jejich území. Později se tyto útoky začaly označovat slovem pogrom. V dalších letech bylo Židům zakázáno usazovat se ve městech, ve kterých není synagoga, nebo bydlet poblíž kostela.¹⁸

Koncil v roce 1215 rozhodl, že Židé mají mít na oděvu speciální znamení (žlutá nášivka, špičatý klobouk, červenobílé kolečko, pláštěnka, kápě, čepec, stužka do vlasů aj.), kterým se odliší od ostatních obyvatel. Za pronásledováním, vyháněním a vražděním Židů stála především církev, která vytvořila takový obraz Židů, který byl pro společnost nepřijatelný. V letech 1347 – 1363 propukla v Evropě morová epidemie a židovské obyvatelstvo bylo obviněno z toho, že přineslo mor do Evropy a také z trávení studní, ze kterých se později nakazilo velké množství lidí. Morová epidemie přitom zlikvidovala

¹⁷ PAVLÁT, Leo, Miroslav KÁRNÝ, Jiřina ŠEDINOVÁ, Vladimír SADEK a Alexandr PUTÍK. *Židé: dějiny a kultura*. 2. dopl. vyd. V Praze: Židovské muzeum v Praze, 2001. ISBN 80-85608-43-x. S. 86.

¹⁸ Středověké kořeny protižidovských předsudků. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 15. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/stredoveke-koreny-protizidovskych-predsudku/>

skoro celé německé židovské obyvatelstvo, v některých zemích vyhladila celé obce. Velké množství Židů bylo pronásledováno a zavražděno.¹⁹

Postupně byli Židé vyháněni z různých evropských zemí. V roce 1290 byli vyhnáni z Anglie, část z nich se usídlila ve Francii, odkud byli vyhnáni o rok později. Po sjednocení Španělska v roce 1492 byli Židé vyhnáni i odtud a následně v roce 1497 z Portugalska. Často se usídlovali na území Polska nebo Holandska.²⁰ V letech 1744 – 1748 došlo k vysídlování Židů z Českých zemí. Rozhodla tak Marie Terezie pod záminkou, že Židé podporují nepřátelské Prusko. V roce 1748 Židům povolila návrat zpět do země pod podmínkou zaplacení toleranční daně. Zásadní zlom nastal pro Židy v Českých zemích za vlády Josefa II. V roce 1781 byl vydán toleranční patent, který zajišťoval lepší podmínky vyznavačům všech náboženství. Bylo zrušeno mnoho omezení, Židé mohli např. studovat na univerzitách, nemuseli se odlišovat znamením na oblečení, mohli vykonávat dříve zakázaná zaměstnání.²¹

Osvícenství vedlo k uvolnění situace a rušení některých protižidovských nařízení. Na přelomu 60. a 70. let 19. století se stali Židé rovnoprávními občany ve většině zemí Evropy. Díky rozvoji států vznikla také potřeba státních úvěrů, kterou obyvatelstvo Evropy nebylo schopno poskytnout a tak se finanční záležitosti státu a institucí starali Židé, jelikož měli zkušenosti s poskytováním úvěrů a finančnictvím.²² V Evropě byla zrušena téměř všechna ghetta, existovalo jich pouze pár ve Francii. Židé směli vykonávat zaměstnání, která měli do té doby zakázaná a směli obchodovat. Někteří Židé po opuštění ghatt velmi zbohatli a stali se konkurencí pro ostatní obchodníky. V období revolucí kolem roku 1848 se začali Židé aktivně účastnit politického dění a vstupovat do politiky. Reakcí na to byl vznik politického antisemitismu.²³

Ve 2. polovině 20. století došlo k rozvoji moderního rasového antisemitismu. Rasismus se stal novou hnací silou antisemitismu v době, kdy byly oslabeny náboženské

¹⁹ LAQUEUR, Walter. *Měníci se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 57-61.

²⁰ Středověké kořeny protižidovských předsudků. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 15. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/stredoveke-koreny-protizidovskych-predsudku/>

²¹ PAVLÁT, Leo, Miroslav KÁRNÝ, Jiřina ŠEDINOVÁ, Vladimír SADEK a Alexandr PUTÍK. *Židé: dějiny a kultura*. 2. dopl. vyd. V Praze: Židovské muzeum v Praze, 2001. ISBN 80-85608-43-x. S. 86.

²² ARENDT, Hannah. *Původ totalitarismu I-III*. 1. vyd. Praha: Oikoyomenh, 1996. ISBN 80-86005-13-5. S. 61.

²³ LAQUEUR, Walter. *Měníci se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 75.

protižidovské předsudky. Na rozdíl od náboženského antijudaismu protižidovský rasismus odmítal jakoukoliv existenci Židů. V této době zároveň vznikají antisemitská hnutí a strany, které odmítají integraci Židů do společnosti. Socialismus byl podle některých nástrojem světového židovského spiknutí, a proto se právě na něj zaměřovala antisemitská hnutí.

V 19. století došlo k velkému vzestupu nacionalismu, který podpořil protižidovské myšlení. Nacionální antisemitismus bylo možné pozorovat v mnoha zemích Evropy. Nacionalisté obviňovali Židy z nespolehlivosti a zrady národních zájmů (Dreyfusova aféra). Židé podle tvrzení chtěli ovládnout nežidovské národy a podmanit si je (*Protokoly sionských mudrců*). Antisemitismus se stal před první světovou válkou součástí politických kampaní, antisemitské strany měly úspěch ve volbách a postupně začal antisemitismus prorůstat do propagandy a programu ostatních politických stran různého zaměření.²⁴ Novým podnětem pro protižidovské myšlení se stal společenský darwinismus a eugenika, které rasovou myšlenku posílily. Antisemité si vytvořili svou společenskou subkulturu, měli společenské kluby, mládežnické a studentské skupiny, vlastní noviny a literaturu.²⁵

Díky situaci po první světové válce a rozvratu ve společnosti došlo ke vzniku mnoha extremistických hnutí. Židé byli označováni za vykořisťovatele, kteří měli z války prospěch, protože po válce se dostali na vyšší pozice komunistických stran. V Hitlerově propagandě hrál antisemitismus od začátku zásadní roli. Vyčlenění Židů určovaly norimberské zákony z roku 1935, které stanovily, kdo bude pokládán za Žida. Pronásledování Židů se zrychlilo po pogromu z listopadu roku 1938 označovaným jako Křišťálová noc. Židům bylo zakázáno obchodovat, byly zavřeny všechny židovské kulturní instituce, nesměli vydávat noviny ani knihy, postupně byli přesídleni do ghett. Během druhé světové války bylo zabito pět až šest milionů Židů, evropské židovstvo bylo téměř vyhlazeno.²⁶

²⁴ Moderní antisemitismus. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 12. 12. 2011 [vid. 15. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/moderni-antisemitismus/>

²⁵ LAQUEUR, Walter. *Měníci se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 85.

²⁶ LAQUEUR, Walter. *Měníci se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 57-61. S. 107 – 114.

Studie o antisemitismu se po válce zaměřují především na Německo a o antisemitismu se hovoří pouze v souvislosti s holocaustem Židů. Teprve ke konci 20. století se opět začíná věnovat pozornost antisemitismu v celosvětovém měřítku.²⁷

1.2. Situace Židů v Německu v 1. polovině 20. století

Na konci 19. století se Německo stalo jednou ze zemí, kde měli Židé dobré podmínky a byli přijímáni. Směli se veřejně hlásit k judaismu, stavět synagogy, slavit židovské svátky a udržovat své tradice. Německo respektovalo jejich náboženství, Židům bylo povoleno vykonávat mnohá dříve zakázaná zaměstnání. V německé armádě sloužilo sedm tisíc Židů. Stále jim bylo odepřeno právo vlastnit půdu a nesměli vykonávat řemesla, velké množství z nich proto pracovalo v průmyslu, kde se jim velmi dařilo. Bohatí Židé investovali své peníze do průmyslového podnikání a přispěli tím k velkému průmyslovému pokroku a industrializaci země.²⁸

Na počátku první světové války se antisemitismus vyskytoval v celé Evropě včetně Německa. Zde si ale zároveň veřejnost byla vědoma velkého podílu židovského obyvatelstva na rozvoji země a podle toho k nim také přistupovala. Židé měli možnost studovat na univerzitách a Německo se díky tomu mohlo chlubit mnoha vědeckými a technickými vynálezy (E. Rumpler sestrojil neznámější letadlo v 1. světové válce *Taube*, E. Berliner vynalezl fonograf, desku a mikrofon, B. Strauss měl podíl na vynálezu chirurgické oceli, A. Einstein je jedním z nejvýznamnějších fyziků). První světová válka Německo velmi zasáhla po všech stránkách. Po válce došlo k velké vlně antisemitských protestů a situace Židů se úplně obrátila.²⁹

Mýtus související s národní identitou a čistotou se vyskytuje u všech totalitních režimů. V Německu dosáhl tento mýtus ve 30. letech 20. století vrcholu. Nacisté chtěli pomstít porážku Německa v první světové válce a obvinili z ní židovské obyvatelstvo, protože podle nich Židé celou dobu stáli proti Německu a pošpinili jeho jméno. Německo

²⁷ LAQUEUR, Walter. *Mění se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 39.

²⁸ MESSADIÉ, Gerald. *Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století*. Vyd. 1. Praha: Práh, 2000. ISBN 80-7252-038-5. S. 268.

²⁹ MESSADIÉ, Gerald. *Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století*. Vyd. 1. Praha: Práh, 2000. ISBN 80-7252-038-5. S. 275.

bylo oslabené právě kvůli Židům. Chtěli svou zemi očistit od této „špíny“. V roce 1921 označil Hitler Židy za „vši a štěnice sající krev z žil německého lidu.“³⁰ Od roku 1933 agresivita vůči Židům nezadržitelně rostla, programové vyhlazení Židů bylo ale veřejně vyhlášeno až v roce 1939. Nejdříve se pokoušeli zbavit se Židů jejich vystěhováním z Německa (po vyhlášení norimberských zákonů byli Židé bráni v Německu jako cizinci). Velké množství Židů (asi 260 000) sice opustilo Německo, usídlili se ale na území, které bylo během války kontrolováno Němci. Na těchto územích žilo velké množství Židů, které už nebylo možno ze země vypovědět, proto se Hitler přiklonil k možnosti jejich vyhlazení. I přes velké množství zachovaných dokumentů z tohoto období neexistuje žádný dokument podepsaný Hitlerem, který by obsahoval rozkaz k zahájení konečného řešení.³¹ Vzhledem k chybějícím dokumentům není přesně známo, kdy nacisté začali uskutečňovat plán konečného řešení. Díky dochovaným dokumentům z konference ve Wannsee je patrné, že do plánu likvidace Židů bylo zapojené hlavní vedení Německa. Za rozhodující okamžik je však brána výstavba plynových komor v Belzecku koncem roku 1941 a v Osvětimi v roce 1942. K tomuto tvrzení se přiklání velká část vědců a historiků.³²

Antisemitismus byl podporován jednou z hlavních myšlenek nacistické ideologie Německa, tj. utvořit silný německý národ s árijskou rasou. Němci tímto ospravedlňovali vraždění těch, kteří by tuto myšlenku jakkoliv ohrožovali.³³ Byla zakázána veškerá tvorba židovských autorů (mj. například báseň *Lorelei* od H. Heineho, která se vyskytovala i ve zpěvnících SA, byla kvůli autorovu židovskému původu vydávána za dílo neznámého autora). Židé nesměli dále studovat ani přednášet na univerzitách. Byli označeni za vtělení zla, které se snaží zničit árijskou rasu. Byli představováni jako nepřítel ve své podstatě, tzv. nepřítel „*sám o sobě*“.³⁴

Německou protizidovskou politiku je možno podle E. Jäckela rozdělit do tří etap. První etapa se datuje od roku 1933 do vypuknutí války roku 1939. Po jmenování Hitlera do

³⁰ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S.145.

³¹ MESSADIÉ, Gerald. *Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století*. Vyd. 1. Praha: Práh, 2000. ISBN 80-7252-038-5. S. 268.

³² MESSADIÉ, Gerald. *Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století*. Vyd. 1. Praha: Práh, 2000. ISBN 80-7252-038-5. S. 297.

³³ KRYL, Miroslav. *Rasismus, antisemitismus, holocaust*. 1. vyd. Ústí nad Labem: Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2011. ISBN 978-80-7414-389-2.

³⁴ KRYL, Miroslav. *Rasismus, antisemitismus, holocaust*. 1. vyd. Ústí nad Labem: Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2011. ISBN 978-80-7414-389-2.

funkce kancléře nesměli Židé vykonávat většinu státních profesí. Byli zbaveni základních lidských práv, následně jim byl zabaven veškerý majetek a byli vyloučeni ze společenského života. Nuceně se museli přesouvat do ghatt nebo se vystěhovali ze země. Příslušnost k židovství určovaly Norimberské zákony z roku 1935. Druhá etapa se řadí do období od vypuknutí války 1939 do přepadení Sovětského Svazu roku 1941 (operace Barbarossa). K hromadným vraždám docházelo už při bojích v Polsku (např. hromadné popravy polské inteligence). Porážkou Francie roku 1940 si získal Hitler ještě větší podporu v Německu a chtěl ji využít k podpoření plánů Konečného řešení židovské otázky režimem. V této době začaly deportace Židů z Německa na polská území okupovaná Němci. Třetí etapa protižidovské politiky se datuje do roku 1941 až do konce války. V tomto období docházelo k cílenému hromadnému vyvražďování židovstva v koncentračních táborech ve střední Evropě. Celkem bylo zavražděno okolo 6 milionů Židů.

Je téměř jisté, že v nacistickém Německu existoval program na vyhlazení židovského obyvatelstva i přes to, že se nikdy nenašel Hitlerův přímý rozkaz k tomuto činu. Pravděpodobně byl zničen nebo v písemné podobě ani nikdy neexistoval. Během druhé světové války vyvrcholila protižidovská nenávist a dlouhotrvající antisemitské tendence dosáhly svého maxima.³⁵

I přes chybějící dokument k rozkazu vyhlazení Židů se Adolf Hitler často vyjadřoval k židovské otázce a k jejímu řešení. Své postoje k židovskému obyvatelstvu vyjadřoval již ve své knize *Mein Kampf*.³⁶ Židy označoval za zrádce, kteří jednou zničí německý národ, pokud tomu nikdo nezabrání.

*„Chci dnes opět být prorokem: Pokud by se mezinárodnímu finančnímu židovstvu uvnitř Evropy i mimo ni nepodařilo uvrhnout národy ještě jednou do světové války, potom výsledkem nebude bolševizace Země, a tím vítězství židovstva, nýbrž zničení židovské rasy v Evropě.“*³⁷ (30. 1. 1939 – projev před německým parlamentem)

³⁵ KRYL, Miroslav. *Rasismus, antisemitismus, holocaust*. 1. vyd. Ústí nad Labem: Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2011. ISBN 978-80-7414-389-2. S. 137-142.

³⁶ HITLER, Adolf. *Mein Kampf*. München: Franz Eher Nachfolger, 1933.

³⁷ JÄCKEL, Eberhard. *Hitlerův světový názor: (projekt jedné vlády)*. Vyd. 1. Praha: Paseka, 1999. ISBN 80-7185-254-6. S. 61.

1.3. Norimberský proces

Už v roce 1942, několik let před porážkou Německa, spojenci (Velká Británie, Francie, USA, Sovětský svaz a další země) přemýšleli, jak po skončení války potrestat ty, kteří jsou za vše zodpovědní, tedy nejvýše postavené nacisty. Dne 13. ledna 1942 byla několika státy Evropy v Londýně podepsána deklarace o potrestání hlavních představitelů Německa.³⁸ Spojenci dlouho projednávali, kdo by měl být na seznamu obžalovaných a především jakým způsobem by měli být potrestáni. Někteří žádali okamžitou popravu (W. Churchill), nakonec však dospěli k názoru, že je potřeba vést oficiální soudní proces před mezinárodním tribunálem, na jehož základě budou obžalovaní potrestáni. Při výběru jmen hrálo značnou roli také to, že Hitler, Heydrich, Himmler a Goebbels byli mrtví.

Po dlouhých diskuzích se shodli na dvaadvaceti jménech – Hermann Göring (ministr letectví, Hitlerův zástupce), Rudolf Hess (zástupce v NSDAP), Joachim von Ribbentrop (ministr zahraničních věcí), Wilhelm Frick (ministr vnitra), Ernst Kaltenbrunner (vedoucí SS), Hans Frank (guvernér Polska), Wilhelm Keitel (polní maršál, velitel Wehrmachtu), Hjalmar Schacht (prezident říšské banky), Karl Dönitz (Hitlerův nástupce v čele státu), Franz von Papen (vicekancléř Německa, velvyslanec v Rakousku), Walter Funk (ministr hospodářství), Martin Bormann (Hitlerův tajemník), Hanz Fritzsche (vedoucí říšského rozhlasu), Erich Raeder (vrchní velitel námořnictva), Konstantin von Neurath (protektor Čech a Moravy), Alfred Jodl (náčelník OKW), Artur Seyss-Inquart (guvernér Nizozemí), Fritz Sauckel (zmocněnec pro nasazování pracovních sil), Albert Speer (architekt koncentračních táborů a ministr zbrojní výroby), Julius Streicher (vydavatel antisemitských novin *Der Stürmer*), Baldur von Schirach (vůdce Hitler-Jugend) a Alfred Rosenberg (ideolog NSDAP).³⁹

V létě roku 1945 se připravovala obvinění a shromažďovaly se důkazy proti obviněným. Našlo se přes 2 500 dokumentů, které bylo možno použít při soudním líčení (projevy, rozkazy, nahrávky telefonátů, fotografie záznamy schůzek, záběry spojenců při osvobozování německých území). Soud byl zahájen 20. listopadu 1945 přednesením obvinění. Obžalovaní byli obviněni ze spiknutí, zločinu proti míru, válečných zločinů a

³⁸ BARTEL, Judith Sandeen. *Holocaust: ztracená slova*. Pardubice: Mayday, c2006. ISBN 80-86986-05-5. S. 37.

³⁹ DELPLA, François. *Norimberský proces: poučení z historie*. V Praze: Sloart, 2009. ISBN 978-80-7391-339-7. S. 56.

zločinů proti lidskosti. Důkazy o krutostech, kterých se nacisté dopustili, byly dostačující, obviněné usvědčovaly jejich vlastní dokumenty a nahrávky, které si pořídili. Na lavici svědků se octli někteří nacisté, kteří byli ochotni svědčit proti obžalovaným.⁴⁰ Obžalovaní ve většině popřeli, že by věděli o koncentračních táborech a zvěrstvech, ke kterým na těchto místech docházelo, o mučení, lékařských pokusech, zabíjení válečných zajatců. Připouštějí, že byly spáchány zločiny, odmítají na nich ale jakoukoliv účast, a dodávají, že jen plnili rozkazy a veškerou vinu přisuzují již mrtvým velitelům Hitlerovi, Goebbelsovi a Himmlerovi.

Čtyři týdny se soud rozhodoval nad konečným verdiktem. 30. září 1946 byl vyřčen rozsudek. Z dvaadvaceti obžalovaných bylo dvanáct z nich odsouzeno k trestu smrti oběšením, Hess, Funk a Reader byli odsouzeni na doživotí, Speer a Schirach ke dvaceti letům vězení, von Neurath k patnácti letům a Dönitz k deseti letům. Schacht, von Papen a Fritzsche byli osvobozeni. Někteří obžalovaní podali žádost o udělení milosti, někteří požádali o změnu trestu (např. Göring žádal místo trestu smrti oběšením zastřelení). 16. října 1946 byly vykonány popravky. Do té doby byli obžalovaní přísně hlídáni ve svých celách, aby neměli možnost sami ukončit svůj život. I přes tato opatření Göring noc před popravami spáchal sebevraždu, když rozkousl kyanidovou kapsli.⁴¹

Další obvinění byla vznesena proti „zločineckým organizacím“. Vinnými byly uznány SS, SD, Gestapo a vedení nacistické strany. V dalších dvanácti procesech byli souzeni členové Gestapa, příslušníci SS, průmyslníci, kteří zneužívali otrockou práci vězňů, dodavatelé Cyklonu-B, tvůrci norimberských rasových zákonů, lékaři, kteří prováděli experimenty na vězních a táboroví dozorcí. Dozorcí a vedení koncentračního tábora v Osvětimi měli určený zvláštní tribunál.⁴² Celkem proběhlo třináct soudních procesů, v nichž bylo obžalováno 199 lidí a pouhých 38 z nich bylo osvobozeno.⁴³

Díky soudnímu procesu se podařilo dohnat k odpovědnosti klíčové osobnosti nacismu. Norimberský proces byl první soudní proces s válečnými zločinci a ovlivnil další

⁴⁰ THACKER, Toby. *Konec „Třetí říše“: porážka, denacifikace a Norimberk: leden 1944 - listopad 1946*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2011. ISBN 978-80-204-2065-7. S. 189-190.

⁴¹ THACKER, Toby. *Konec „Třetí říše“: porážka, denacifikace a Norimberk: leden 1944 - listopad 1946*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2011. ISBN 978-80-204-2065-7. S. 202.

⁴² BARTEL, Judith Sandeen. *Holocaust: ztracená slova*. Pardubice: Mayday, c2006. ISBN 80-86986-05-5. S. 38.

⁴³ HEYDECKER, Joe J a Johannes LEEB. *Norimberský proces*. Vyd. 1. V Praze: Ikar, 2007. ISBN 978-80-249-0940-0. S. 13.

vývoj mezinárodního práva. Válka byla poprvé označena za zločin. Norimberský proces byl často kritizován. Podle některých šlo o „*spravedlnost vítězů*“⁴⁴, protože spojenci se dopustili podobných zločinů, za které nebyli nikdy potrestáni. Kritikové tvrdí, že v předložených důkazech lze nalézt spoustu nepřesností. I přes nepřesnosti ale nelze popřít, k čemu v nacistickém Německu a jím okupovaných územích docházelo.⁴⁵

⁴⁴ THACKER, Toby. *Konec „Třetí říše“: porážka, denacifikace a Norimberk: leden 1944 - listopad 1946*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2011. ISBN 978-80-204-2065-7. S. 203.

⁴⁵ THACKER, Toby. *Konec „Třetí říše“: porážka, denacifikace a Norimberk: leden 1944 - listopad 1946*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2011. ISBN 978-80-204-2065-7. S. 203.

2. Popírání holocaustu

Druhá světová válka se na osudu Židů tvrdě podepsala. Až po porážce Německa bylo odhaleno, v jaké míře nacisté páchali zločiny na Židech. Již krátce po skončení druhé světové války přicházeli antisemité se zpochybňováním vyvraždování Židů. Pro činnost lidí, kteří zpochybňují holocaust, se začalo užívat označení popírání holocaustu (ang. holocaust denial).⁴⁶ Popírání holocaustu je spjato s antisemitismem a téměř vždy jsou popírači zároveň rasisté.⁴⁷ Předkládáním důkazů o neexistenci plynových komor se popírači snaží vyvrátit skutečnost genocidy Židů. Zároveň falšují dobové dokumenty a znevažují výpovědi očitých svědků a přeživších proto, aby veřejnosti dokázali, že holocaust je mýtus. Podle popíračů si holocaust vymysleli sami Židé, aby od Německa získali finanční odškodnění za zločiny spáchané nacisty a podporu ostatních států pro založení státu Izrael. Popírači tvrdí, že nikdy neexistoval plán na cílené vyhlazení židovského národa. Překrucují význam slova holocaust. Němci by podle jejich tvrzení neměli být obviňováni z něčeho tak strašného, jako je vyvraždování Židů v plynových komorách. Souhlasí s tím, že Židé byli zavíráni v koncentračních táborech, zároveň ale dodávají, že tam pro ně bylo připraveno „*veškeré pohodlí venkovského společenského klubu včetně plaveckého bazénu, tanečního sálu a rekreačního zařízení*“ (tento a jemu podobné titulky se vyskytovaly v kanadských novinách v době probíhajícího soudu s E. Zündelem v roce 1985).⁴⁸

Nepopírají, že mnozí Židé v době války přišli o život, bylo to však způsobeno přirozeným strádáním v době války, rozhodně však nebyli zabíjeni. Popírači dále tvrdí, že Židé nejsou oběti a využívají obrazu trpícího národa k získání velkého množství peněz jako odškodné. Základním tvrzením popíračů je, že Židé nejsou oběti, ale naopak.⁴⁹

Podle Roberta Eaglestonea se popírači holocaustu dělí na dvě skupiny – „tvrdí“ a „jemní“ popírači. „Tvrdí“ popírači nahlízejí na holocaust jako na výmysl a podvod. Naproti tomu zastánci „jemné“ větve uznávají, že docházelo k věznění Židů v koncentračních

⁴⁶ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 47.

⁴⁷ EAGLESTONE, Robert. *Postmodernismus a popírání holocaustu*. Vyd. 1. V Praze: Triton, 2005. ISBN 80-7254-533-7. S. 14.

⁴⁸ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 47.

⁴⁹ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 46 – 48.

táborech, umírali zde však na nemoci a pouze v omezeném počtu, nebo že zabíjení Židů nebylo součástí nacistické politiky, ale dílem nacistické extrémistické větve.⁵⁰ Jedním z cílů popíračů holocaustu je zrušení legitimacy státu Izrael, proto mají značnou část svého publika právě v arabských zemích.⁵¹ Popírači se zaměřují na zpochybnění šesti milionů zavražděných Židů především z toho důvodu, že je téměř nepředstavitelné, že by tak velké množství lidí mohl někdo úmyslně zabít. Je neuvěřitelné, že by k něčemu takovému mohlo dojít v tak velkém rozsahu a to je jeden z hlavních argumentů toho, že holocaust je jeden velký podvod.⁵²

2.1. Historický revizionismus a Institut pro historickou revizi

Počátky historického revizionismu lze nalézt ve 20. letech 20. století, když se historikové snažili kriticky nahlížet na roli Spojených států v první světové válce. Mezi první a druhou světovou válkou se stal v USA oblíbeným směrem. Účelem historického revizionismu je znovu přezkoumat historické události a některé z nich uvést v pravém světle a ukázat novou pravdu.⁵³ Revizionisté první světové války se na základě zkoumání dobových materiálů a faktů pokoušeli odpovědět na některé nejasnosti. Svalování veškeré viny za válku na Německo vedlo ke vzniku nového druhu revizionismu, který obhajoval nacismus. Popírači holocaustu se odkazovali na práci a zkoumání revizionistů první světové války, k revizi druhé světové války ale používali zcela jiné metody. Začali záměrně upravovat fakta tak, aby se shodovala s jejich přesvědčením o pravdě.⁵⁴

Jednou z významných pronacistických děl je kniha amerického historika Davida L. Hoggana *Der erzwungene Krieg (Vynucená válka)*,⁵⁵ vydaná na počátku 60. let, kde se pokouší o revizi dějin nacistického Německa a Hitlera zde popisuje jako člověka, který

⁵⁰ EAGLESTONE, Robert. *Postmodernismus a popírání holocaustu*. Vyd. 1. V Praze: Triton, 2005. ISBN 80-7254-533-7. S. 13

⁵¹ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 37.

⁵² LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 124.

⁵³ ZEMAN, P. David Irving a osvětímská lež. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 25. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/zdroje/odborne-a-dalsi-texty/david-irving-a-osvetimska-lez/>

⁵⁴ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 56.

⁵⁵ HOGGAN, David L. *Der erzwungene Krieg: die Ursachen und Urheber des 2. Weltkriegs*. Tübingen: Verlag der Deutschen Hochschullehrer-Zeitung, 1963

nechtěl válku, ale byla mu vnucena.⁵⁶ V Hogganově knize se objevuje technika, která je revizionisty hojně využívaná dodnes, a to používání falešných citací a pramenů. Kniha byla významná také proto, že předpověděla revizionistickou spolupráci amerických a evropských autorů.

Do 70. let se revizionisté zabývali především ospravedlňováním a zlehčováním viny Německa na rozpoutání druhé světové války, zdůvodňováním, že Německo zaútočilo na SSSR z preventivních důvodů, aby tím předešlo útoku SSSR na Německo, zlehčováním hrůz, kterých se dopouštěli nacisté a upozorňováním na události a činy, kterých se dopustili Spojenci. Tento druh revizionismu je spojený s antisemitismem, má politický podtext a díla revizionistů jsou často využívána pro politické cíle extremistických hnutí. Později se začali zaměřovat na popírání holocaustu, což je dodnes jejich hlavním tématem. Revizionisté popírají zabíjení na základě rasových předsudků, zavrhnou existenci plynových komor, ve kterých mělo docházet k hromadnému vraždění vězňů, a zpochybňují počet obětí, který je běžně udáván mnohými historiky. Vina, která byla po válce přisouzena Německé říši, má být očištěna.

Jedním z prvních děl revizionismu, které ospravedlňovalo nacistické činy, byla kniha bývalého příslušníka SS v Osvětimi Thiese Christophersena *Die Auschwitz-Lüge (Lež o Osvětimi)*,⁵⁷ ve které popírá existenci plynových komor v Osvětimi-Birkenau. Tvrzení, že plynové komory neexistovaly, je možné nalézt v knize Wilhelma Stäglicha *Der Auschwitz-Mythos – Legende oder Wirklichkeit? (Osvětimský mýtus – Legenda nebo skutečnost?)*⁵⁸ nebo v díle Ericha Kerna *Die Tragödie der Juden. Schicksal zwischen Propaganda und Wahrheit (Tragédie Židů. Osud mezi propagandou a pravdou)*.⁵⁹ Z USA je třeba zmínit významného revizionistu Arthura R. Butze a jeho knihu *The Hoax of the Twentieth Century (Podvod dvacátého století)*.⁶⁰ Další významnou knihou z amerického kontinentu je kniha Kanadana Richarda Harwooda *Did Six Milion Really Die? (Zemřelo skutečně šest*

⁵⁶ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 103.

⁵⁷ CHRISTOPHERSEN, Thies. *Die Auschwitz-Lüge: ein Erlebnisbericht*. Mohrkirch: Kritik-Verlag, 1975.

⁵⁸ STÄGLICH, Wilhelm. *Der Auschwitz-Mythos: Legende oder Wirklichkeit? : eine krit. Bestandsaufnahme*. Tübingen: Grabert, 1979. ISBN 3878470428.

⁵⁹ KERN, Erich. *Die Tragödie der Juden: Schicksal zwischen Propaganda u. Wahrheit*. Preussisch Oldendorf: Schütz, 1979, 327 p. ISBN 3877250939.

⁶⁰ BUTZ, A. *The hoax of the twentieth century*. Richmond: Historical Review Press, 1975.

milioni?).⁶¹ Za vydání této knihy a další nacistické literatury byl v roce 1988 odsouzen k devítiměsíčnímu trestu odnětí svobody Kanadčan Ernst Zündel. Pro Zündelovu obhajobu vypracoval odborník a konstruktér popravčích zařízení Fred A. Leuchter zprávu nazvanou *The Leuchter Report: An Engineering Report on the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland* (Leuchterova zpráva: inženýrská zpráva o údajných popravčích komorách v Osvětimi, Birkenau a Majdanku v Polsku),⁶² ve které popírá existenci plynových komor v Osvětimi-Birkenau. Leuchter bez jakéhokoliv oficiálního povolení a beze svědků odebral v Osvětimi vzorky ze zbytků plynových komor a po chemické analýze dospěl k závěru, že zde nikdy nedošlo k zabíjení vězňů plynem. Jeho analýza se později ukázala jako chybná. Soudy v Kanadě a v Německu, kde byla Leuchterova zpráva předložena, její výsledky nepřijaly jako platný důkaz o tom, že nedocházelo k vyvražďování v plynových komorách. Revizionisté se však o tuto zprávu nadále opírají a berou ji jako stěžejní důkaz popření existence plynových komor. Dnes se popření existence plynových komor v Osvětimi nazývá jako „osvětimská lež“.⁶³

Kalifornský Institut pro historickou revizi (IHR) byl založen v roce 1978. Institut je zřejmě nejdůležitější popíračskou institucí v USA. Institut sám sebe prezentuje jako výzkumné centrum, které má za cíl vnést více informací o historii do povědomí společnosti. Revizionisté shromažďující se kolem tohoto společenství se pokouší o to, aby jejich práce byly uznávány jako součást vědy. Dodnes je však stále na jejich dílo nahlíženo jako na pseudovědu. Je známo, že autoři manipulují s fakty a překrucují informace. Pro získání publicity a zapsání se do podvědomí lidí vyhlásil Institut na první revizionistické konferenci v roce 1979 soutěž o 50 000 dolarů pro toho, kdo dokáže na revizionistické soutěži před porotou složenou z členů IHR existenci plynových komor. Ředitel IHR William McCalden řekl, že nabídka nebyla myšlena vážně, šlo o pouhou propagaci Institutu a o to získat mu dostatečnou publicitu. Institut pro historickou revizi měl za cíl přesunout popírání holocaustu z oblasti rasového extremismu do oblasti vědeckého uznání. Podle

⁶¹ HARWOOD, Richard E. *Did six million really die?: the truth at last*. Richmond: Historical Review Press, 1974. ISBN 0950347108.

⁶² LEUCHTER, Fred A. *The Leuchter report. The end of a myth, an engineering report on the alleged execution gas chambers at Auschwitz, Birkenau, and Majdanek, Poland*. Decatur, Ala.: David Clark, 1988.

⁶³ ZEMAN, P. David Irving a osvětimská lež. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 25. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/zdroje/odborne-a-dalsi-texty/david-irving-a-osvetimska-lez/>

revizionistů je jejich cílem porovnat historii s fakty a odkrýt omyly a nepřesnosti, kterých se vědci z různých důvodů dopouštějí. Přestože se IHR hlásí k celkové revizi dějin, zaměřují se především na druhou světovou válku a holocaust, protože právě v tomto období lze podle nich nalézt nejvíce mýtů, které je potřeba odhalit.⁶⁴

Od roku 1980 vychází Institutu pro historickou revizi časopis *Journal of Historical Review*, ve kterém publikují své články mnozí popírači holocaustu. Časopis vykazuje prvky odborného periodika a takto je také veřejnosti představován. Revizionisté v časopise *Journal* publikovali také řadu studií o dalších historických událostech mimo holocaust, které je třeba znovu přezkoumat. Jednalo se například o americkou revoluci, vpád do Belgie v první světové válce nebo roli Theodora Roosevelta ve španělsko-americké válce. IHR předpokládá, že pokud čtenáři přijmou alternativní pohled na tyto události, budou ochotni přijmout také revizi holocaustu.⁶⁵

Americký revizionista Austin J. App sepsal osm základních tvrzení, které Institut pro historickou revizi i jiné revizionistické skupiny přijaly za své hlavní zásady popírání holocaustu. Tato tvrzení očišťují nacisty a říkají, že nikdy neměli plán vyhladit Židy, dále odůvodňují zabíjení Židů z politických důvodů a obviňují Židy z šíření mýtu o holocaustu.⁶⁶

2.2. Nejvýznamnější popírači holocaustu

Za první popírače holocaustu lze považovat nacisty, kteří už v době války používali jazyk, kterým zakrývali skutečnost. Znamé jsou například výrazy „přesídlení“ pro označení deportace, „zvláštní opatření“ pro vraždění, přesun vězňů „dále na východ“ znamenalo přesun do vyhlazovacích táborů nebo „konečné řešení“ jako označení pro vyhlazení Židů.⁶⁷ Prvním autorem, který po válce vyslovil myšlenku popírání holocaustu, byl Francouz Paul Rassinier (1906 – 1967). Rassinier byl za války členem odboje a prošel koncentračními

⁶⁴ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 183.

⁶⁵ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 178 - 185.

⁶⁶ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 134.

⁶⁷ DWORK, Deborah a R PELT. *Osvětím: 1270 až současnost*. Vyd. 1. Praha: Argo, 2006. ISBN 80-7203-751-x. S. 372.

tábory Buchenwald a Dora-Mittelbau, proto je jeho dílo mezi popírači velmi významné. Nepopírá holocaust v plném rozsahu, ale zastává se nacistického vedení a ospravedlňuje jejich činy. Tvrdí, že vedení SS nikdy nenařídilo zabít ani týrat vězně. Hruzy, ke kterým v táboře docházelo, měli na svědomí zaměstnanci koncentračních táborů, tzv. káповé. Dále obhajuje existenci koncentračních táborů a bere je za součást historie:

„Byly známy ve starověku, středověku i moderní době. Proč by měla být současná epocha jiná? Dlouho před narozením Krista nenašli Egypťané lepší způsob, jak neutralizovat hrozbu představovanou Židy. Babyloňané dosáhli svého slavného vrcholu díky koncentračním táborům.“⁶⁸

Rassinier ostře kritizoval uznávané historiky holocaustu, jako je Raul Hilberg nebo Hannah Arendtová. Pokoušel se vědecky dokázat svou pravdu tím, že z jejich děl vytrhával citace z kontextu. Tuto taktiku po něm začali hojně užívat téměř všichni popírači holocaustu.⁶⁹

Další revizionista, který významně ovlivnil popírání holocaustu, je univerzitní profesor elektroinženýrství Arthur Butz (1933). Ve své knize *The Hoax of the Twentieth Century (Podvod dvacátého století)*⁷⁰ využívá novou metodu, a to obohacení o prvky odborného textu. Využívá citace uznávaných historiků a odkazy na odbornou literaturu zabývající se holocaustem. Snaží se působit jako seriózní vědec, který se staví proti antisemitismu, opak je však pravou. Holocaust je podle Butze největším podvodem dvacátého století, ne-li celé historie. Po druhé světové válce podle něj došlo k padělání velkého množství dokumentů tak, aby nacisty usvědčovaly z genocidy Židů. Padělány měly být dokonce i magnetofonové pásky s nahrávkami telefonátů a projevů nacistických vůdců. Tyto zfalšované dokumenty byly podle Butze použity při Norimberském procesu k usvědčení nacistického vedení z válečných zločinů. Mýtus o holocaustu do povědomí veřejnosti rozšířila židovská média.⁷¹

Posledním zmíněným revizionistou v této práci bude Američan Austin J. App (1902 – 1984). Velkou roli sehrál hlavně v rozvoji popírání holocaustu ve Spojených státech. Ještě

⁶⁸ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 135.

⁶⁹ LAQUEUR, Walter. *Mění se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů*. Vyd. 1. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0. S. 57-61. S. 127.

⁷⁰ BUTZ, A. *The hoax of the twentieth century*. Richmond [Eng.]: Historical Review Press, 1975.

⁷¹ KRYL, Miroslav. *Rasismus, antisemitismus, holocaust*. 1. vyd. Ústí nad Labem: Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2011. ISBN 978-80-7414-389-2. S. 236 - 244.

během války publikoval v novinách články podporující Německo. App zastával názor, že za válku jsou odpovědni Spojenci, kteří se holocaustem snaží zakrýt vlastní zvěrstva, kterých se dopustili. Německo se účastnilo války jen proto, aby získalo to, co mu náleží. Byl zastáncem teorie, že pokud by Němci opravdu chtěli vyvraždit Židy, tak by k tomu došlo, protože stát takového postavení jako Německo by toho během války byl schopen. Vzhledem k tomu, že k vyvraždění židovstva nedošlo, žádný takový plán podle Appa nebyl. Ve svém pamfletu *The Six Million Swindle: Blackmailing the German People for Hard Marks with Fabricated Corpses* (*Šestimilionový švindl: vydírání tvrdých marek na německém lidu vymyšlenými mrtvolami*)⁷² označuje holocaust za podvod, na kterém se podílí Židé společně s komunisty. Zvěrstva, ke kterým během války došlo, způsobili Sověti a vinu svalují na Německo. App, stejně jako Rassinier, spojuje podvod holocaustu s židovským ovládnutím médií, díky nimž dokázali oklamat celý svět.⁷³

Dalšími významnými autory ve vývoji popírání holocaustu mimo výše zmíněných jsou H. E. Barnes, M. Bardéche a David Irving. Tvorba dalších popíračů se odráží od těchto autorů. Základní myšlenky byly vysloveny a jejich následovníci se pouze pokouší komentovat a rozšířit tato tvrzení.⁷⁴

⁷² APP, Austin J. *The Six Million Swindle. Blackmailing the German People for Hard Marks with Fabricated Corpses*. Maryland: Boniface Press, 1976.

⁷³ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 120 - 131.

⁷⁴ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 139.

3. David Irving

Britský spisovatel David Irving je jedním z významných autorů historických děl zaměřujících se především na literaturu nacistického Německa a dějin Třetí říše. Díky svým knihám je považován za historika i přes to, že nemá historické vzdělání. Také je jedním z nejvýznamnějších popíračů holocaustu a revize dějin. Sám sebe Irving nazval „neškoleným historikem“.⁷⁵

David John Cawdell Irving se narodil v roce 1938 v Huttonu ve Velké Británii. Jeho otec byl knižní ilustrátor a britský námořní důstojník. V roce 1942 měl Irvingův otec nehodu na moři, po níž se rozhodl odejít od rodiny. Jeho matka tak sama vychovávala čtyři děti v ne příliš dobrých poměrech. Irving zahájil svá studia na London University, kde studoval přírodní vědy. V této době psal do studentských novin *Phoenix* a *Carnival Times*. Už zde publikoval své pravicové postoje, v *Carnival Times* vyšel rasistický komiks, obhajoval v něm apartheid v JAR a nacistickou vládu v Německu. V *Carnival Times* byl nucen skončit poté, co obvinil Židy z ovládnutí všech britských celonárodních deníků.⁷⁶ Studium však z důvodu nedostatku financí v roce 1959 ukončil a přihlásil se do královského letectva RAF, kam ale nebyl přijat z důvodu fyzické nezpůsobilosti.⁷⁷ Proto se rozhodl odjet do Německa, kde se živil jako ocelářský dělník v Porúří. Zde se zdokonalil v němčině a vzrostl jeho zájem o německé dějiny. Na počátku 60. let se vrátil do Velké Británie, opět se vrátil na univerzitu a publikoval články o Německu. O jeho články byl zájem v historických magazínech a začal se psaním živit, zaměřoval se především na období druhé světové války. Na základě dobových materiálů a výpovědí očitých svědků se pokusil o revizi dějin nacistického Německa.⁷⁸ V této době také začal pracovat na své první knize a rozhodl se školu nedokončit.⁷⁹

⁷⁵ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 11.

⁷⁶ David Irving. In. *ADL* [online]. [vid. 28. 03. 2015]. Dostupné z: http://archive.adl.org/learn/ext_us/irving.html?LEARN_Cat=Extremism&LEARN_SubCat=Extremism_in_America&xpicked=2&item=irving

⁷⁷ WALKER, A. Profile: David Irving. In. *BBC News* [online]. Aktualizováno 20. 02. 2006 [vid. 15. 05. 2015]. Dostupné z: http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/4449948.stm

⁷⁸ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 18.

⁷⁹ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epocha, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 45.

Jeho první kniha *The Destruction of Dresden (Zničení Drážďan)*⁸⁰ vyšla v roce 1963, když bylo Irvingovi pouhých pětadvacet let. V této knize útočí na Spojence za bombardování Drážďan v roce 1945. Využívá výpovědi obyvatel Drážďan, kteří bombardování města zažili, a letců královského letectva RAF. Kniha sklidila velký úspěch. Později se ukázalo, že Irving několikanásobně navýšil odhadované počty obětí. V následujících letech Irving rychle za sebou publikoval další knihy. V roce 1964 vyšla studie *The Mare's Nest (Tajné zbraně)*,⁸¹ zabývající se tajnými zbraněmi, kterými disponovalo Německo za druhé světové války, a v roce 1967 vyšla kniha *The Virus House*,⁸² která pojednává o německé atomové bombě. V roce 1967 vyšla také jeho další kniha *Accident — The Death of General Sikorski (Nehoda: Smrt generála Sikorskiho)*,⁸³ ve které obviňuje Winstona Churchilla za vydání rozkazu zabít polského exilového vůdce Sikorskiho. Kniha vyvolala vlnu reakcí, protože neexistuje žádný důkaz o takovém Churchillově rozkazu. Irving zažaloval spisovatele, který ho kritizoval za knihu o Sikorskim. Soud prohrál a musel uhradit veškeré soudní výlohy.

Ještě v roce 1968 vydal knihu *The Destruction of Convoy PQ17 (Zničení konvoje PQ17)*.⁸⁴ Obviňuje v ní kapitána Jacka Brooma, že se dopustil chyby a proto utrpěl konvoj převážející dodávky pro Sověty devastující ztráty. Broome zažaloval Irvinga i vydavatele knihy, společnost Cassel and Company, z nactiutrhání. Irving po prohraném soudním boji musel zaplatit jednu z největších pokut ve Velké Británii v té době za urážku na cti (40 000 liber). Odvolal se a opět prohrál. Další Irvingův soudní proces se konal v roce 1968. Novinářka Jillian Page o něm napsala článek do novin a Irving se k článku vyjádřil, že jde pouze o „výplod jejího bujného mozku.“⁸⁵ Page se nakonec s Irvingem domluvila a žalobu stáhla. Irving se omluvil a zaplatil soudní výlohy. Těmito svými knihami a především soudními spory získal značnou publicitu. V následujících letech vyšly Irvingovy další knihy

⁸⁰ IRVING, David John Cawdell. *The Destruction of Dresden*. London: Kimber, 1963

⁸¹ IRVING, David John Cawdell. *The Mare's Nest. The German secret weapons campaign and British counter-measures*. London: Kimber, 1964.

⁸² IRVING, David John Cawdell. *The Virus House. Nazi Germany's Atomic Research and the Allied Counter-measures*. London: Kimber, 1967.

⁸³ IRVING, David John Cawdell. *Accident — The Death of General Sikorski*. London: Kimber, 1967.

⁸⁴ IRVING, David John Cawdell. *The Destruction of Convoy PQ.17*. London: Cassell and Company Ltd, 1968.

⁸⁵ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epocha, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 46.

Breach of Security (1968)⁸⁶ a *The Rise and Fall Luftwaffe* (1973, *Luftwaffe: vzestup a pád: život maršála Luftwaffe Erharda Milcha*).⁸⁷

Irving jakožto znalec dějin druhé světové války tvrdil, že Spojenci se dopustili stejných zločinů jako nacisté. V této době se účastnil sjezdů IHR a publikoval v časopise *Journal of Historical Review*, mezi popírače holocaustu se však zatím neřadil.⁸⁸ Svou pozornost u popíračů si ale získal, a to nejen svými knihami, ale například také tím, že se v roce 1984 podílel na návrhu udělit Rudolfovi Hessovi Nobelovu cenu míru.⁸⁹ V roce 1977 vyšlo první vydání knihy *Hitler's War (Hitlerova válka)*,⁹⁰ ve které popisuje druhou světovou válku a události jí předcházející pohledem Adolfa Hitlera. V knize se snaží dokázat, že Hitler o holocaustu nevěděl a že nikdy nedal rozkaz vyhladit evropské židovstvo (viz níže).

Ještě v témže roce vydal svou další knihu *The Trail of the Fox (Rommel: Liška pouště)*⁹¹ a v roce následujícím *The War Path (Válečná stezka)*.⁹² V roce 1981 vydal další dvě knihy, *The War Between the Generals (Válka mezi generály)*,⁹³ týkající se rozdílnosti názorů velících důstojníků německé armády, a *Uprising! (Povstání!)*,⁹⁴ pojednávající o maďarském povstání v roce 1956. Následovaly další knihy *The Secret Diaries of Hitler's Doctor*,⁹⁵ *The German Atomic Bomb: The History of Nuclear Weapon Research in Nazi Germany*,⁹⁶ *Der Morgenthau plan 1944-45*,⁹⁷ *Churchill's War (Churchillova válka)*⁹⁸ a

⁸⁶ IRVING, David John Cawdell. *Breach of security. The German secret intelligence file on events leading to the Second World War*. London: Kimber, 1968, 216 p. ISBN 07-183-0101-3.

⁸⁷ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 10., IRVING, David John Cawdell. *The Rise and Fall of the Luftwaffe. The Life of Field Marshal Erhard Milch*. London: Little, Brown & Company, 1973.

⁸⁸ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epocha, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 45 - 49.

⁸⁹ ZEMAN, P. David Irving a osvětivská lež. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 25. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/zdroje/odborne-a-dalsi-texty/david-irving-a-osvetivska-lez/>

⁹⁰ IRVING, David John Cawdell. *Hitler's War*. London: Hodder and Stoughton, 1977.

⁹¹ IRVING, David John Cawdell. *The Trail of the Fox. The Life of Field-Marshal Erwin Rommel*. London: BCA, 1977.

⁹² IRVING, David John Cawdell. *The war path: Hitler's Germany, 1933-1939*. London: Michael Joseph London 1st edn, 1978. ISBN 06-707-4971-0.

⁹³ IRVING, David John Cawdell. *The war between the generals*. GNV. London: Allen Lane, 1981. ISBN 07-139-1344-4.

⁹⁴ IRVING, David John Cawdell. *Uprising!*. GNV. London: Hodder and Stoughton, 1981. ISBN 03-401-8313-6.

⁹⁵ IRVING, David John Cawdell. *The secret diaries of Hitler's doctor*. New York: Macmillan, 1983, ISBN 00-255-8250-X.

⁹⁶ IRVING, David John Cawdell. *The German atomic bomb: the history of nuclear research in Nazi Germany*. New York, N.Y.: Da Capo Press, 1967. ISBN 03-068-0198-1.

*Rudolf Hess: The Missing Years (Rudolf Hess: Ztracená léta).*⁹⁹ V roce 1982 začal spolupracovat s německou krajně pravicovou stranou Deutsche Volksunion (DVU, Německá lidová unie) a jejich spolupráce trvala až do roku 1993, kdy strana ukončila s Irvingem spolupráci z důvodu obav, že by mohly nastat určité problémy ze strany úřadů, jelikož Irving byl aktivním popíračem holocaustu.¹⁰⁰

V roce 1988 byl přizván k soudnímu procesu s významným popíračem holocaustu Kanadčanem Ernstem Zündelem. Pro tento soudní proces byla vypracována tzv. Leuchterova zpráva (viz výše), která na základě nepřesných důkazů popírala existenci plynových komor v táborech Osvětim, Majdanek a Březinka. Po procesu se Irving veřejně před novináři přiklonil k Leuchterovi a přijal jeho závěr, že není možné, aby se v táborech zabíjelo plynem. Celé tvrzení o plynových komorách označil za podvod.¹⁰¹ Tento moment a Irvingovy následné aktivity (např. napsání předmluvy k vydání Leuchterovy zprávy) lze považovat za zásadní příklon k popírání holocaustu. Byl prvním historikem, který se přihlásil k popíračům holocaustu.¹⁰² Při projevu v Kanadě v roce 1991 se vyjádřil k soudnímu procesu, který ho zásadně ovlivnil, takto:

*„Až do roku 1988 jsem byl přesvědčen, že bylo něco jako holocaust. Věřil jsem, že miliony lidí byly zavražděny v továrnách na smrt. Věřil jsem v existenci všech instrumentů spojených s moderním holocaustem, ale když jsem v roce 1988 svědčil při procesu s Ernstem Zündelem, tak jsem se setkal s lidmi, kteří věděli něco jiného a mohli mi dokázat, že to vše byla jen legenda.“*¹⁰³

⁹⁷ IRVING, David. *Der Morgenthau-Plan: 1944-45*. Bremen: Wieland Soyka, 1986. ISBN 38-179-0001-5.

⁹⁸ IRVING, David John Cawdell. *Churchill's War: 1944-45*. Bullsbrook, W. A., Australia: Veritas Pub. Co., 1987. ISBN 09-471-1756-3.

⁹⁹ IRVING, David John Cawdell. *Hess: the missing years 1941-1945*. London: Macmillan, 1987. ISBN 978-033-3451-793.; EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 11.

¹⁰⁰ David Irving. In. *ADL* [online]. [vid. 28. 03. 2015]. Dostupné z: http://archive.adl.org/learn/ext_us/irving.html?LEARN_Cat=Extremism&LEARN_SubCat=Extremism_in_America&xpicked=2&item=irving

¹⁰¹ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epocha, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 45.

¹⁰² DWORK, Deborah a R PELT. *Osvětim: 1270 až současnost*. Vyd. 1. Praha: Argo, 2006. ISBN 80-7203-751-x. S. 377.

¹⁰³ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epocha, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 48.

V roce 1989 vydal Irving biografii *Göring (Göring: Biografie Hermanna Göringa)*,¹⁰⁴ ale po Zündelově procesu neměla takový úspěch, jako ostatní knihy. Irvingovi bylo zakázáno veřejně vystupovat a hovořit o holocaustu v řadě německých měst, byla mu udělena pokuta 10 000 marek za propagaci Leuchterovy zprávy a v roce 1993 byl vykázán z Německa. V roce 1992 byl David Irving vykázán z Kanady a Itálie a v roce 1993 mu byla zamítnuta žádost u udělení vstupního víza do Austrálie. V roce 1996 rozhodl správní soud v Mnichově o jeho trvalém zákazu pobytu v Německu.¹⁰⁵

Mimo to, že vydával nové knihy, přepracovával a upravoval své dřívější publikace. Za zmínku stojí především kniha *Hitler's War (Hitlerova válka)*, jejíž součástí se nyní stala také kniha *The War Path* (v ČR vydáno pod názvem *Hitlerova válka a válečná stezka let 1933 – 1945*).¹⁰⁶ K příležitosti padesátého výročí Norimberského procesu vyšlo aktualizované vydání knihy *Nuremberg: The Last Battle (Norimberk: Poslední bitva)*.¹⁰⁷ Opětovně získat úspěch mu měla kniha *Goebbels — Mastermind of the „Third Reich“ (Goebbels – Pán myšlenek Třetí říše)*,¹⁰⁸ vydaná roku 1996, ve které připouští, že Židé byli zabíjeni, nikoli však organizovaně. Veškerou odpovědnost za nacistické zločiny přisuzuje Josephu Goebbelsovi a očišťuje Adolfa Hitlera. Při dokazování viny Irving nesprávně citoval zdroje tak, aby vina padla právě na Goebbelse, díky čemuž došlo k protestům proti Irvingovi i proti nakladatelství St. Martin's Press, které mělo knihu vydat.¹⁰⁹

Podle Irvinga se různá nakladatelství a organizace snažily o to, aby jeho dílo žádné nakladatelství nevydalo, a pokoušely se zastavit jeho tvorbu, protože se jim nelíbila fakta, která prezentuje. Tvrdí, že v čele spiknutí proti jeho osobě stojí historička Deborah Lipstadt,¹¹⁰ která ve své knize *Denying the Holocaust: The Growing Assault on Truth and Memory (Popírání holocaustu: Sílicí útok na pravdu a paměť)* označila Irvinga za jednoho

¹⁰⁴ IRVING, David John Cawdell. *Göring: A biography*. New York: Morrow, 1989. ISBN 06-880-6606-2.

¹⁰⁵ ZEMAN, P. David Irving a osvětímská lež. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 25. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/zdroje/odborne-a-dalsi-texty/david-irving-a-osvetimska-lez/>

¹⁰⁶ IRVING, David John Cawdell. *Hitlerova válka a válečná stezka let 1933-1945*. Vyd. 2., V Jotě 1. Brno: Jota, 2000. ISBN 80-721-7123-2.

¹⁰⁷ IRVING, David. *Nuremberg: the last battle*. London: Focal Point, 1996. ISBN 18-721-9716-7.; EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 11.

¹⁰⁸ IRVING, David John Cawdell. *Goebbels: mastermind of the Third Reich*. London: Focal Point, 1996. ISBN 18-721-9713-2.

¹⁰⁹ ZEMAN, P. David Irving a osvětímská lež. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 25. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/zdroje/odborne-a-dalsi-texty/david-irving-a-osvetimska-lez/>

¹¹⁰ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 27.

z největších popíračů holocaustu a zároveň upozornila na nebezpečnost takových lidí, jako je David Irving. Ten vzal její tvrzení jako útok na svou osobu a znehodnocení jeho práce historika a zažaloval Lipstadt i nakladatelství Penguin Books pro urážku na cti. Irving tvrdil, že jeho revize nacistické éry Německa je založena na důkazech a je tedy platná. Tento soudní proces vstoupil do dějin jako proces, ve kterém proti sobě nestáli pouze dva historikové, ale před soudem se rozhodovalo o samotné historii.¹¹¹ Od 90. let jeho knihy nechtěla vydávat žádná nakladatelství, Irving si z tohoto důvodu založil vlastní nakladatelství Focal Point, kde jeho díla vycházela.¹¹²

3.1. Hitlerova válka

V roce 1977 vydal David Irving knihu *Hitler's War (Hitlerova válka)*, která se věnovala Adolfu Hitlerovi. Sjednal si kontakt s Hitlerovou sekretářkou Christinou Schröderovou a Hitlerovým pobočníkem Otto Günsem a díky nim se dostal do okruhu lidí, kteří Hitlera znali. Od těchto lidí později získal spoustu informací a také řadu dokumentů a osobních deníků německých pohlavárů, které ve své knize použil. V knize *Hitler's War* se snaží dokázat, že Adolf Hitler o holocaustu nevěděl a že nikdy nedal rozkaz vyhladit evropské židovstvo: pokouší se očistit jeho osobu. Sám Irving na začátku knihy uvádí, že je psaná zpoza Hitlerova stolu, ukazuje pohled na válku očima Adolfa Hitlera. Mimo jiné se Irving zastává Hitlera při jeho spojování s antisemitismem. Podle něj Hitler využil antisemitismu k uchopení moci v roce 1933, ihned po tom, co se dostal do čela státu, však od antisemitismu ustoupil a ztratil o něj zájem. Na jednom ze svých projevů v roce 1983 dokonce Irving o Hitlerovi řekl, že „*nejspíš největším přítelem, kterého Židé ve Třetí říši měli, rozhodně v době, kdy začala válka, byl Adolf Hitler. Byl to on, kdo dělal vše, co bylo v jeho silách, aby předešel hrozným věcem, které je mohly postihnout.*“¹¹³ Z tohoto důvodu podle Irvinga není možné spojovat Adolfa Hitlera s holocaustem.

Adolf Hitler byl podle Irvinga velký vlastenec, který se pokoušel navrátit Německu jeho bývalou slávu a velikost. Vyvedl Německo z ekonomické krize a zasloužil se o jeho

¹¹¹ ZEMAN, P. David Irving a osvětímská lež. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 25. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/zdroje/odborne-a-dalsi-texty/david-irving-a-osvetimska-lez/>

¹¹² EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 19.

¹¹³ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 48.

vzestup, odstranil nezaměstnanost a udělal z Německa suverénní stát, který se pokoušel získat „*životní prostor na východě*“.¹¹⁴ Podle odborníků Hitler německou ekonomiku spíše deformoval, největší důležitost dával vyzbrojení, nezaměstnanost snižoval zaměstnáváním lidí v továrnách na zbraně a ve zbrojním průmyslu a získávání prostoru na východě mělo podobu vyhlazování národů zde žijících.¹¹⁵

Hlavním argumentem Davida Irvinga i dalších popíračů holocaustu je skutečnost, že neexistuje žádný rozkaz, ze kterého by bylo jasné, že Hitler stojí za vyhlazováním Židů. I přesto existuje řada důkazů, které nasvědčují tomu, že Adolf Hitler o vyhlazování věděl a byl to jeho plán. Na základě rozkazů jeho podřízení začali uskutečňovat plán konečného řešení.¹¹⁶ Ze záznamů jsou dostupné Hitlerovy projevy, ve kterých mluví o genocidě Židů například tak, že „*světová válka je tady, vyhlazení Židů tudíž musí být nutným důsledkem*“¹¹⁷ že Židé se „*již brzy přestanou smát úplně*“, nebo že již nebudou potřeba žádné další protizidovské dekrety, protože po válce už žádní Židé v Německu nebudou.¹¹⁸ Z těchto záznamů lze dokázat, že Adolf Hitler o holocaustu Židů věděl a vše se odehrálo z jeho rozhodnutí i přes to, že žádný přímý rozkaz k vyhlazování neexistuje. Podle záznamů jeho spolupracovníků Heydricha, Goebbelse, Himmlera nebo Eichmanna veškeré události schvaloval právě Hitler. Jde však o nepřímé důkazy, které pro popírače holocaustu nemají žádnou váhu.¹¹⁹

Irving se podle svých slov pokoušel ve své knize popsat veškeré Hitlerovo konání od jeho nástupu k moci až do konce války. Souhlasil s obecným tvrzením historiků, že Adolf Hitler vydal rozkaz k eutanázii mentálně postižených nebo zabití britských výsadkářů

¹¹⁴ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 44.

¹¹⁵ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 44.

¹¹⁶ HILBERG, Raul. *Pachatelé, oběti, diváci: židovská katastrofa 1933-1945*. Vyd. 1. Praha: Argo, 2002. ISBN 80-7203-472-3. S. 28.

¹¹⁷ ROBERTS, Andrew. *Ve vichru války: dějiny druhé světové války v novém pohledu*. Vyd. 1. Voznice: Leda, 2010. ISBN 978-80-7335-255-4. S. 270.

¹¹⁸ HILBERG, Raul. *Pachatelé, oběti, diváci: židovská katastrofa 1933-1945*. Vyd. 1. Praha: Argo, 2002. ISBN 80-7203-472-3. S. 23.

¹¹⁹ HILBERG, Raul. *Pachatelé, oběti, diváci: židovská katastrofa 1933-1945*. Vyd. 1. Praha: Argo, 2002. ISBN 80-7203-472-3. S. 24, 30.

v německém zajetí, s holocaustem ale neměl nic společného a nad těmito rozhodnutími stojí velké množství věcí, které udělal pro Německo a které stojí za uznání.¹²⁰

V prvním vydání knihy *Hitler's War (Hitlerova válka)* se Irving zmiňuje o holocaustu pouze ve spojení se jmény Josepha Goebbelse a Hienricha Himmlera. Prostřednictvím Goebbelsových deníků Irving dokazuje, že docházelo k masovému vyvražďování Židů, o kterém Goebbels s Himmlerem věděli a záměrně tuto informaci zatajili před Hitlerem. Ten tím pádem Hitler zabíjení nenařídil a neschválil. Jak se později ukázalo, David Irving záměrně necitoval z deníků pasáže, které nezapadaly do jeho teorie a citované pasáže upravoval tak, aby se dala dokázat jeho pravda a veškerou odpovědnost za zabíjení Židů i dalších skupin připisuje Goebbelsovi. Podle dostupných dokumentů se všichni Hitlerovi nejbližší spolupracovníci s Vůdcem pravidelně scházeli a informovali ho o svých postupech.¹²¹

V knize Irving nepopírá, že docházelo k vraždění Židů, kteří byli zastřeleni. Na německých územích nacisté budovali koncentrační tábory, které sloužily k uvěznění nepřátel, v žádném z nich ale podle Irvinga nedocházelo k hromadnému plynování.¹²²

V roce 1991 vyšlo druhé vydání knihy *Hitler's War* (v ČR *Hitlerova válka a válečná stezka let 1933 – 1945*). Z Davida Irvinga se po procesu s Ernestem Zündelem stal z mírného popírače holocaustu zapřisáhlý popírač, což se odrazilo i na tomto druhém vydání. Došlo v něm k několika zásadním změnám. Irving odstranil jakékoliv zmínky o holocaustu, například výraz „*vyhlazení Židů*“ byl nahrazen termíny „*židovská tragédie*“ nebo „*špatné zacházení Němců se Židy*“ nebo „*celá ta tragédie*“.¹²³ V době, kdy probíhal soudní proces s Deborah Lipstadt, se Irving vyjádřil k *Hitler's War (Hitlerova válka a válečná stezka let 1933 - 1945)* z roku 1991, že v knize nelze najít jedinou zmínku o holocaustu ani poznámku pod čarou, protože pokud se žádný holocaust nestal, není potřeba se o něm vůbec zmiňovat. Ve vydání z roku 1977 se zmiňuje o plynových komorách, ve vydání z roku 1991 už tuto zmínku nelze nalézt, Irving to nahrazuje slovy

¹²⁰ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epoque, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 48.

¹²¹ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 89 - 90.

¹²² EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 111.

¹²³ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 113.

„neopodstatněné, senzacechtivé klevety o továrnách na smrt“.¹²⁴ Jedním z největších rozdílů mezi dvěma vydáními lze nalézt v pasáži o Hitlerově projevu týkajícího se maďarských Židů. Ve vydání z roku 1977 Irving připouští, že maďarští Židé byli zabití („*utlumené nástroje smrti v Osvětimi – v nečinnosti od roku 1943 – začaly opět řinčet, když přijížděly první vlakové transporty z Maďarska*“)¹²⁵. Ve vydání z roku 1991 je tato věta zcela pozměněna, Židé podle ní byli využiti jako dělníci v chemické továrně („*V Maďarsku bylo soustředěno čtyři sta tisíc Židů s tím, že jejich první transport přijel do Osvětimi na otrocké práce do nyní již dokončeného závodu firmy I. G. Farben*“).¹²⁶

Irving také neustále spekuluje o počtu židovských obětí. Tvrdí, že pokud vezmeme celou tragédii v její skutečné velikosti, počet obětí se dá srovnat se zločiny, kterých se dopouštěli Spojenci. Statistiky podle něj ukazují nepřesná a nadhodnocená čísla, protože vojáci, kteří podávali svým nadřízeným hlášení o počtu obětí, záměrně udávali vyšší počet mrtvých, aby se jim zavděčili. Historiky udávané číslo 6 milionů obětí je podle Irvinga založeno na odhadu poklesu židovského obyvatelstva v letech 1929 – 1946. Památník holocaustu Jad Vašem v Jeruzalémě se pokusil shromáždit seznam židovských obětí, který se pohybuje okolo 3 milionů. Pro Irvinga toto znamenalo, že skutečný počet nikdy nemohl dosáhnout tak vysokého čísla, jaké je oficiálně uváděno. Jen velmi zřídka uváděl číslo, které podle něj bylo reálné, a to mezi 1 a 4 miliony židovských obětí. Příčinami jejich smrti neuvádí programové vyvražďování, ale epidemie. Například v Osvětimi uvádí celkový počet 100 000 mrtvých Židů, většina na následky onemocnění.¹²⁷

Kniha *Hitler's War (Hitlerova válka)* vyvolala spoustu rozporuplných reakcí historiků i veřejnosti. Někteří ocenili Irvingovo snažení a především rozhovory s pamětníky, které byl schopen si zařídit. Většinou je ale kritizován za překrucování faktů a manipulaci s důkazními dokumenty.¹²⁸ Americký historik John Lukács řekl, že kniha je plná chyb ve jménech a datech, obsahuje spoustu nepodložených tvrzení a nepřesných poznámek pod

¹²⁴ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: EPOCHA, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 48.

¹²⁵ IRVING, David John Cawdell. *Hitlerova válka a válečná stezka let 1933-1945*. 1. vyd. Brno: Books, 1998. ISBN 80-7242-040-2.

¹²⁶ IRVING, David John Cawdell. *Hitlerova válka a válečná stezka let 1933-1945*. 1. vyd. Brno: Books, 1998. ISBN 80-7242-040-2.

¹²⁷ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 115, 119.

¹²⁸ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 14.

čarou. Dále kniha neušla kritice například profesora R. Hinton Thomase, historiky Martina Broszata a Charlese W. Sydnora Jr. nebo oficiálního Churchillova životopisce Martina Gilberta. Ten označil knihu *Hitler's War* za plnou spekulací, zároveň ale uznal, že je to rozsáhlá vědecká práce napsaná po mnoha letech důkladného bádání. Knihu ocenil také americký historik Hugh Trevor-Roper,¹²⁹ podle něhož kniha *Hitler's War* sice obsahovala chybné závěry, ale Irvingovo zapálení pro vědecké bádání bylo obdivuhodné.¹³⁰ Irving sám sebe považuje za výjimečného historika, protože nečerpá z děl jiných historiků, ale sám vlastní řadu dobových dokumentů. Ostatní historikové jsou podle něj laxní, protože neprobádali tak velké množství zdrojů jako on.¹³¹

3.1.1 Příklady popírání holocaustu a manipulace s důkazy

V knize *Hitler's War (Hitlerova válka)* se Irving pokouší na základě důkazů očistit Adolfa Hitlera a tvrdí, že Hitler nikdy nenařídil vyvražďování židovstva. Podle všeho v knize uvádí důkaz, že 30. listopadu 1941 vydal Hitler rozkaz, který zakazuje veškeré zabíjení Židů. Himmler se měl údajně dostavit do Vlčího doupěte, kde měl na schůzce s Hitlerem projednávat osud berlínských Židů. Himmler měl zatelefonovat Heydrichovi a nařídít mu, že Židé nesmí být likvidováni. David Irving měl k dispozici Himmlerův telefonní deník z tohoto dne, ve kterém je uvedeno: „*Judentransport aus Berlin. Keine Liquidierung.*“ (Židovský transport z Berlína. Žádná likvidace.“). Telefonní deník dokazuje, že Irving v knize překroutil informace a z rozkazu o tom, že nemá být likvidován jeden konkrétní transport berlínských Židů, udělal rozkaz o zákazu likvidace Židů kdykoliv a kdekoliv.¹³² Tímto způsobem často nakládal s důkazy a upravoval pravdu. Později Irving musel přiznat, že záznam z telefonního deníku se týkal pouze jednoho transportu Židů z Berlína.¹³³ Ve druhém vydání knihy tuto chybu odstranil. Během předkládání důkazů při

¹²⁹ Trevor-Roper pracoval za války pro britskou zpravodajskou službu a zabýval se informacemi o Hitlerově smrti, EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 15.

¹³⁰ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 18.

¹³¹ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 22.

¹³² LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epoque, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 53.

¹³³ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 44.

soudním procesu s Deborah Lipstadt vyšlo z Irvingových dopisů jednomu historikovi najevo, že si byl vědom toho, že rozkaz se týkal pouze jednoho transportu, a i přesto ho chybně interpretoval.

Na základě Himmlerova telefonního deníku z následujícího dne Irving v knize napsal, že Himmler zavolal šéfovi koncentračních táborů, generálovi Oswaldu Pohlovi. Rozkaz, který Pohl dostal, zněl takto: „*Verwaltungsführer des SS haben zu bleiben.*“ („Představitelé správy SS musí zůstat“). Irving podle všeho v záznamech chybně přečetl slovo *haben* a zaměnil ho za slovo *Juden*, takže rozkaz v tu chvíli znamenal, že Židé mají zůstat tam, kde jsou. U soudního líčení Irving předložil své poznámky k Himmlerovu zápisu v telefonním deníku a z nich bylo jasné, že vymazal slovo *Juden* a nahradil ho slovem *haben*. U soudu přiznal, že před druhým vydáním knihy v roce 1991 o svém omylu věděl a záměrně ho neopravil.¹³⁴

Nakonec dalším důkazem o tom, že Hitler o zabíjení Židů věděl a Irving tento zdroj zneužil k dokázání své pravdy, je tzv. Brunsova zpráva z roku 1945. Tuto zprávu Irving citoval hned při několika příležitostech a byla podle něj jasným důkazem, že není popírač holocaustu. Kdyby skutečně popíral holocaust, k této zprávě by se nikdy nepřikláněl. Německý generál Walter Bruns si stěžoval na zastřelení 5 000 německých Židů v Rize, podle něj by se takto nemělo plýtvat lidskou silou. Jeho stížnost se dostala do Berlína a Adolf Hitler na jejím základě vydal rozkazy „*Masové střelení tohoto druhu se napříště již nesmí provádět. Musí se konat diskrétněji.*“ Z tohoto rozkazu vyplývá, že Hitler o vraždění věděl. Irving použil pouze první polovinu rozkazu, Hitler podle něj nechal zastavit masové vraždění. O diskrétnějším provádění akcí se vůbec nezmiňuje.¹³⁵ Tato metoda není ničím neobvyklým, Irving i ostatní popírači se uchylují k částečným citacím těch pasáží, které zapadají do jejich teorií a nehodící se texty nepoužívají.

3.2. Norimberk

V roce 1996 David Irving vydal knihu *Nuremberg: The Last Battle (Norimberk, poslední bitva)*. Hlavní část knihy tvoří články, které vycházely v 60. letech v německém týdeníku

¹³⁴ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epoque, 2006. ISBN 80-87027-20-5.

¹³⁵ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epoque, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 48.

Welt am Sonntag.¹³⁶ Mapuje v ní události, které předcházely Norimberskému procesu od jednání Spojenců již během války a po jejím skončení až po konečné výsledky celého procesu. Celé knize přidává na odbornosti a důvěryhodnosti velmi bohatý poznámkový aparát odkazující na dobové dokumenty a deníkové zápisky nacistického vedení. Jedním z nejdůležitějších pramenů se pro Irvinga staly svazky amerického hlavního žalobce, soudce Roberta H. Jacksona. V době psaní článků měl k dispozici pouze americké zdroje, v průběhu dalších let, v období před vydáním knihy, mu byly zpřístupněny britské archivy, takže mohl zkompletovat americké i evropské zdroje.¹³⁷

Knihy se snaží dokázat, že proces byl založen na výpovědích kolaborujících válečných zločinců, kteří se pokoušeli pro sebe získat co nejnižší trest a proto křivě vypovídali o událostech odehrávajících se v Německu během války. Celý proces byl od začátku v rukou Spojenců, kteří ovládali očitě svědky. Mimo jiné si prý také falšovali důkazy, které následně předložili u soudu. Dalším důvodem, proč bývalí vězni vypovídali o hrůzách odehrávajících se v táborech, byla davová psychóza. Vězni se k sobě navzájem přidávali a ovlivňovali výpovědi ostatních.¹³⁸ V knize se také objevují citace souzených nacistů, kteří vypovídali před soudem. Některé jejich výpovědi se neshodovaly, stejně tak i čísla, která udávali. To bylo pro Irvinga důkazem, že za vším stojí Spojenci, kteří donutili souzené měnit své výpovědi a udávat nepravdivé počty obětí.¹³⁹ Na základě nepřesných výpovědí vězňů Irving zpochybňuje jejich důvěryhodnost a tím obhajuje nacistické zločiny.¹⁴⁰ Při psaní měl k dispozici kromě mnoha dalších dokumentů také deníky a poznámky souzených nacistů, které si psali během války a také během soudního procesu.

V knize Irving opět spekuluje o nadsazeném čísle 6 milionů obětí holocaustu. Připouští, že v koncentračních táborech zemřelo nemalé množství lidí a za smrt některých z nich skutečně mohli nacisté. Za většinu obětí ale podle autora mohou epidemie, které

¹³⁶ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Vyd. 1. Praha: Grafoprint-Neubert, 1997. ISBN 80-85785-67-6. S. 5.

¹³⁷ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Vyd. 1. Praha: Grafoprint-Neubert, 1997. ISBN 80-85785-67-6. S. 5.

¹³⁸ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Vyd. 1. Praha: Grafoprint-Neubert, 1997. ISBN 80-85785-67-6. S. 243, 247.

¹³⁹ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Vyd. 1. Praha: Grafoprint-Neubert, 1997. ISBN 80-85785-67-6. S. 248.

¹⁴⁰ IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Vyd. 1. Praha: Grafoprint-Neubert, 1997. ISBN 80-85785-67-6. S. 242.

v táborech propukly.¹⁴¹ Šest milionů mrtvých Židů je podle něj pouze odhad židovské organizace, která chtěla, aby byl holocaust součástí Norimberského procesu, a jedná se o pouhý odhad na základě rozdílu v počtu židovských obyvatel v roce 1929 a v roce 1945. Irving přirovnává číslo počtu obětí ke rhodskému kolosu, je podle něj také „obrovské a legendární“.¹⁴² Postupně přibývajícím kritikám Irvingových spekulací o možném počtu židovských obětí způsobila to, že byl Irving nucen přehodnotit svá tvrzení a začal upravovat počet mrtvých. Nejvyšší číslo, které kdy uvedl, jsou 4 miliony obětí, samozřejmě neopomenul poznámku, že se nestali oběťmi plánovaného vyvražďování ze strany nacistického Německa.

V době napsání knihy *Nuremberg: The Last Battle (Norimberk, poslední bitva)* bylo dostupné obrovské množství zachovalých dokumentů z doby nacistického Německa, ze kterých bylo nevyvratitelně prokazatelné, že nacisté se dopouštěli ohavných zločinů nejen na Židech. David Irving ale tyto důkazy buď ignoroval, nebo vyvracel jejich platnost, aby mohl prokázat nevinu nacistického vedení a očistit Adolfa Hitlera i celou Třetí říši. Stále se pokouší dokázat, že zločiny páchané Spojenci (např. bombardování Drážďan) jsou stejně odporné, jako zločiny, ke kterým docházelo ze strany Německa. Počet obětí a míra násilnosti jsou podle Irvinga naprosto srovnatelné na obou stranách, takže Norimberský proces byl už od začátku nespravedlivý, protože se soudily pouze zločiny nacistů, a nikoliv Spojenců (např. Katyň). Už na začátku knihy poukazuje na otázku, která nastala ihned po válce, totiž jak naložit s válečnými zločinci, zda vůbec uspořádat soudní proces. Ukazuje na etickou stránku procesu a rozebírá morální otázku celého případu. Norimberský proces byl prvním soudním sporem tohoto druhu, poprvé byly uděleny tresty za válečné zločiny, což se dosud při žádné jiné události nestalo. Irving však na proces nahlíží z pohledu dneška a komentuje ho s přihlédnutím na současnou podobu mezinárodního práva.¹⁴³

¹⁴¹ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 116.

¹⁴² IRVING, David John Cawdell. *Norimberk: poslední bitva*. Vyd. 1. Praha: Grafoprint-Neubert, 1997. ISBN 80-85785-67-6. S. 74.

¹⁴³ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 119.

4. Holocaust před soudem

V roce 2000 probíhal ve Velké Británii soudní proces, který byl sledován médii i širokou veřejností téměř po celém světě. Jeden z nejznámějších popíračů holocaustu, britský historik a autor knih o Třetí říši a jejích představitelích, David Irving, zažaloval americkou historičku Deborah Lipstadt pro urážku na cti. Soud vešel ve známost jako soud, před kterým nestáli pouze dva historikové, ale celé dějiny holocaustu, je tedy nazýván *Holocaustem před soudem*. V tomto procesu byla jednoznačně na základě odborných expertíz vyvrácena teorie, že holocaust neproběhl. Tento proces poukázal na nebezpečnost lidí, jako je David Irving a na nebezpečí popírání holocaustu.

4.1. Deborah Lipstadt

Americká historička Deborah Lipstadt se narodila v roce 1947 v New Yorku, kam se její rodina přistěhovala z Německa. Vyrůstala zde v tradiční židovské rodině. Na dva roky odjela studovat na Hebrejskou univerzitu do Jeruzaléma (1966 – 1967). Zaměřila se na studium moderních židovských dějin, Třetí říše a holocaustu. Po ukončení studia přednášela na Washingtonské univerzitě a Kalifornské univerzitě v Los Angeles. Od roku 1993 působí na univerzitě Emory v Atlantě, kde založila Institut židovských studií. Byla jmenována členkou Rady Amerického památníku obětem holocaustu a spolupracovala na výstavbě Amerického muzea holocaustu. Mimo to byla Lipstadt členkou Poradního výboru ministerstva zahraničních věcí USA pro náboženskou svobodu v zahraničí.

V roce 1972 byla na jednu noc zavřená ve vězení v Sovětském svazu, když při návštěvě synagogy v Černovicích zapůjčila svou modlitební knížku jedné Židovce. Byla obviněná za šíření modlitebních předmětů a vyslýchána KGB a poté deportována zpět do USA. Židé v Sovětském svazu měli v té době zakázáno emigrovat do Izraele. Po této události několik let pomáhala perzekuovaným Židům.¹⁴⁴ V roce 1993 vyšla její kniha *Denying the Holocaust: The Growing Assault on Truth and Memory (Popírání holocaustu: Silící útok na pravdu a paměť)*, ve které mapuje revizionistickou scénu, popisuje metody používané revizionisty a popírači holocaustu, zaměřuje se na jejich aktivity a dokumentuje

¹⁴⁴ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 8 - 9.

vznik a vývoj revizionismu. Zároveň upozorňuje na nebezpečí popírání holocaustu a na to, jaké může mít vlivy na společnost, a ukazuje na spojení popíračů s politickými extremistickými skupinami v Evropě a ve Spojených státech.¹⁴⁵ Kniha po svém vydání vyvolala vlnu reakcí. Lipstadt dostávala zprávy od popíračů, bylo napsáno plno kritických článků na internetu a dokonce byla nařčena z fašistického chování.

4.2. Soudní proces

V listopadu 1995 přišla nakladatelství Penguin Books zpráva od Davida Irvinga, že žádá nakladatelství o stažení knihy *Denying the Holocaust: The Growing Assault on Truth and Memory* (*Popírání holocaustu: Sílicí útok na pravdu a paměť*) z oběhu kvůli údajné pomluvě. Autorka knihy Deborah Lipstadt si stála za vším, co v knize o Irvingovi napsala, a nakladatelství Penguin Books odmítlo knihu stáhnout z oběhu. Irving podal na Lipstadt i na nakladatelství v září 1996 žalobu pro urážku na cti.¹⁴⁶ Mimo jiné mu měl vyhraný soud pomoci finančně. Velká nakladatelství odmítala vydávat jeho knihy a z toho důvodu své knihy vydával sám na své vlastní náklady. Odškodnění, které by Lipstadt a nakladatelství Penguin Books musely zaplatit, by Irvingovi výrazně pomohlo.

V době od 11. ledna do 11. dubna 2000 probíhalo soudní přelíčení, které se nazývalo „Případ Irving“. Jelikož byla žaloba podána u britského soudu, musela Lipstadt jakožto žalovaná strana dokázat, že má pravdu ve svých tvrzeních o Irvingovi (pokud by byla žaloba podána u soudu v USA, musel by Irving dokazovat, že Lipstadt lže a poškozuje jeho pověst historika). David Irving záměrně vyčkal na podání žaloby (kniha poprvé vyšla v roce 1993 v USA, žaloba byla podána až o tři roky později, v roce 1996, kdy kniha vyšla ve Velké Británii, díky tomu mohl podat žalobu zde). Lipstadt podle Irvinga poškodila jeho pověst historika, protože ho obvinila z toho, že manipuluje s dokumenty. I přesto, že Lipstadt sama chtěla, na základě doporučení svých obhájců se nepodrobila křížovému

¹⁴⁵ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Sloart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 12.

¹⁴⁶ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Sloart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 12.

výslechu a odmítala všechny rozhovory do médií. Irving využil soudního procesu k medializování popírání holocaustu.¹⁴⁷

Lipstadt ve své knize o Irvingovi napsala, že Irving je jeden z nejnebezpečnějších popíračů holocaustu, který „zná historické důkazy a upravuje je, dokud nesouhlasí s jeho ideologickými tendencemi a politickými cíli.“¹⁴⁸ Spojuje Irvinga s neofašistickými a popíračskými skupinami (např. s Institutem pro historickou revizi), obviňuje z překrucování pravdy, udávání špatných čísel a statistik, nesprávné citace a vyvozování lživých závěrů. Irving podle Lipstadt obdivoval Adolfa Hitlera a považoval se za pokračovatele jeho odkazu.¹⁴⁹ Kniha Deborah Lipstadt nebyla příliš prodávána, ve Velké Británii se neprodalo víc než 2 000 kusů (v období od vydání do soudního procesu), takže pravděpodobně nemohla poškodit Irvingovo jméno.¹⁵⁰

Obhajoba mohla postupovat třemi následujícími způsoby. Prvním způsobem bylo zpochybnit body, ve kterých Irving Lipstadt žaloval. Druhým postupem bylo uznat jejich smysl, ale popřít, že mohly jakýmkoliv způsobem poškodit Irvingovu pověst. Ani jeden z těchto postupů nebyl přijatelný pro následující proces. Třetí způsob, který nakonec obhájci využili, bylo sehnat důkazy, které jasně prokazují, že tvrzení v knize jsou pravdivá. Najali si historiky, kteří měli vypracovat znalecké posudky a dokázat jimi, že Lipstadt má pravdu. Experti měli prokázat existenci plynových komor, spojit činnost Davida Irvinga s extremistickými skupinami a dokázat manipulaci s dokumenty v jeho díle. Obhajoba musela shromáždit důkazy proti Irvingovi a předložit je ještě před zahájením řízení. Nakladatelství Penguin Book a Deborah Lipstadt zastupoval jeden z nejlepších britských advokátů Richard Rampton.¹⁵¹

Pro soudní proces byla připravena obhajoba postavená na výpovědích expertů na dějiny holocaustu, druhé světové války a také politického extremismu. Americký historik

¹⁴⁷ EAGLESTONE, Robert. *Postmodernismus a popírání holocaustu*. Vyd. 1. V Praze: Triton, 2005. ISBN 80-7254-533-7. S. 10 – 11.

¹⁴⁸ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: silící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 108.

¹⁴⁹ LIPSTADT, Deborah E. *Popírání holocaustu: silící útok na pravdu a paměť*. 1. vyd. Praha: Paseka, 2001. ISBN 8071854026. S. 103.

¹⁵⁰ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Sloart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 26.

¹⁵¹ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Sloart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 35.

Christopher Browning se zaměřil na potvrzení toho, že existoval cílený plán k provedení konečného řešení židovské otázky, německý historik Peter Longerich měl prokázat, že Adolf Hitler je odpovědný za holocaust a o rozhodnutích zabít Židy věděl, a Hajo Funke měl dokázat Irvingovo propojení s pravicovými extremisty. Hlavní část obhajoby byla založena na zprávě holandského historika Roberta Jana van Pelta, který dokazoval existenci plynových komor v Osvětimi a přesně popsal jejich fungování, a na zprávě Richarda J. Evanse, který se věnoval Irvingovým knihám.

Po důkladném rozboru Irvingových děl se mu v sedmisetstránkové zprávě podařilo dokázat, že Irving ve svých textech vědomě zkresluje historické prameny. Evans označil Irvinga za odborníka na dějiny Třetí říše, který ale zatajuje některé podstatné informace a zkresluje historické skutečnosti. Podařilo se mu dokázat záměr v dezinterpretaci historických fakt, která Irving označoval za neúmyslné chyby.¹⁵² Důležitým prvkem procesu byla analýza Roberta Jana van Pelta, který na základě rozborů dokázal, že tábor v Osvětimi skutečně fungoval jako vyhlazovací. Irving se opíral o to, že neexistuje žádný německý dokument z období války, ve kterém by byla zmínka o plynových komorách a o zabíjení vězňů. Toto však nebyl pádný argument, protože na konci války bylo zničeno a spáleno velké množství dokumentů. Dokázat záměr osvětimského tábora není možné pouze z písemné dokumentace, ale také z dochovaných nálezů, které měl Van Pelt k dispozici a které jasně prokázaly hromadné zabíjení vězňů v Osvětimi.¹⁵³ Irving označoval plynové komory za plynotěsné letecké kryty a nutnost krematorií odůvodňoval tím, že v táborech se Němci obávali epidemie tyfu a jiných nemocí. Jeho nejpádnějším argumentem bylo tvrzení, že se v údajných komorách nenašly žádné průduchy, kterými by se dovnitř vpouštěl plyn. Bez průduchů nemohly plynové komory fungovat, tudíž výpovědi očitých svědků jsou nepravdivé. Neustále v průběhu soudního procesu opakoval větu Roberta Faurissona „žádné průduchy, žádný holocaust“. Van Pelt vyvrátil všechna tato tvrzení na základě

¹⁵² ZEMAN, P. David Irving a osvětimská lež. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 25. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/zdroje/odborne-a-dalsi-texty/david-irving-a-osvetimska-lez/>

¹⁵³ DWORK, Deborah a R PELT. *Osvětim: 1270 až současnost*. Vyd. 1. Praha: Argo, 2006. ISBN 80-7203-751-x. S. 379.

dostupných dokumentů a stavebních plánů a definitivně tím popřel platnost Leuchterovy zprávy.¹⁵⁴

David Irving se po celou dobu procesu obhajoval sám. Soudce Charles Gray nakonec přednesl verdikt, že David Irving skutečně popírá holocaust. Podle soudu také Leuchterovu zprávu nelze považovat za důvěryhodný důkaz o tom, že neexistovaly plynové komory v Osvětimi. Bylo prokázáno, že při psaní svých knih Irving manipulovat s fakty, upravoval a falšoval čísla a statistiky a byl ve spojení s pravicovými extremisty. Jediný bod, ve kterém nebyla prokázána Irvingova vina, se týkal manipulace s Goebbelsovými deníky v Moskvě. Irving byl označen za rasistu, popírače holocaustu, antisemitu a díky potvrzené manipulaci s fakty nemohl být uznáván za seriózního historika. Jeho důvěryhodnost historika tím byla zničena. Soud Irvingovi nařídil zaplatit veškeré soudní výlohy a nakladatelství Penguin Books odškodné 150 000 liber. Ernst Zündel a další revizionisté se k celé této události vyjádřili tak, že David Irving tímto procesem revizionistům jen uškodil.¹⁵⁵

David Irving po vynesení rozsudku podal u soudu žádost o odvolání, která byla zamítnuta. Následně se svými právními zástupci podal žádost o odvolání u Apelačního soudu, která byla opět zamítnuta. Irving požádal o ústní výslech z důvodu, že má k dispozici nové důkazy, které prokazují, že plynové komory neexistovaly, a že má svědkyni, bývalou vězeňkyni z Osvětimi, která potvrdí, že nikdy neviděla žádné plynové komory. Tentokrát soud jeho žádosti vyhověl. Lipstadt se svým týmem expertů připravila obhajobu. David Irving u výslechu nejdřív zopakoval vše, co již řekl u soudu, a poté se rozhodl stáhnout prohlášení svědkyně, na kterém původně stavěl své odvolání. Soudci uznali původní rozsudek za platný a odvolání bylo zamítnuto.¹⁵⁶ Soudní proces byl v Německu a Rakousku pro spoustu lidí těžko pochopitelný, protože existence holocaustu je právně nezpochybnitelná a je uvedena v zákonu. Z tohoto důvodu jim celý proces přišel absurdní.¹⁵⁷

¹⁵⁴ DWORK, Deborah a R PELT. *Osvětim: 1270 až současnost*. Vyd. 1. Praha: Argo, 2006. ISBN 80-7203-751-x. S. 380.

¹⁵⁵ ZEMAN, P. David Irving a osvětimská lež. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 25. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/zdroje/odborne-a-dalsi-texty/david-irving-a-osvetimska-lez/>

¹⁵⁶ LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epocha, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 373 – 379.

¹⁵⁷ EVANS, Richard J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu*. V Praze: Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9. S. 39.

Novináři, kteří se potýkají s žalobou pro urážku na cti, se ve většině případů omluví a zaplatí odškodné. Díky tomuto procesu se jedno britské nakladatelství rozhodlo nevydat knihu Johna Lukacse, ve které se autor nevybíravě vyjadřuje o Davidu Irvingovi. Poté co Lipstadt vyhrála v procesu s tímto popíračem holocaustu, nakladatelství Lukacsovu knihu nakonec vydalo s několika úpravami, které se týkaly právě Irvinga.¹⁵⁸

¹⁵⁸ A. Lewis, předmluva k LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epoque, 2006. ISBN 80-87027-20-5. S. 14.

5. Současné působení Davida Irvinga

David Irving stále zůstává jedním z nevýraznějších popíračů holocaustu i přes to, že jeho pověst po soudním procesu s americkou historičkou D. Lipstadt velmi utrpěla, když byl soudem označen za antisemitu a popírače. Proces ho ovlivnil nejen po kariérní stránce, ale především po stránce finanční. Nebyl schopen splácet vysoké odškodné a soudní výlohy a dostal se do finančních problémů, které ho doslova zruinovaly. Byl nucen vyhlásit bankrot a prodat svůj dům. Vzhledem k tomu, že nemá finanční prostředky na vydání knihy, publikuje především na svých webových stránkách.¹⁵⁹

V únoru 2005 byl Irving zadržen rakouskou policií. Při své poslední návštěvě Rakouska v roce 1989 Irving ve svých projevech pro neonacistické skupiny popřel holocaust a byl na něj z tohoto důvodu vydán zatykač (v Rakousku je zlehčování nacistických zločinů a popírání holocaustu trestné). Irving věděl, že když se do Rakouska vrátí, hrozí mu zatčení, i přesto se chtěl v zemi účastnit akce extrémní pravice. Když se v roce 2005 do Rakouska vrátil, zatkla ho místní policie. Irving u soudu přiznal svou vinu. Obhajoval se tím, že v roce 1989 věřil v to, že žádný holocaust nebyl, ale poté, co mu byly zpřístupněny dokumenty Adolfa Eichmanna, ve kterých je jasně popsáno vyhlazování Židů, si je vědom, že nacisté zabili miliony Židů.¹⁶⁰ U soudu řekl, že byla chyba tvrdit, že neexistovaly plynové komory a že nyní vůbec nepochybuje o tom, že k holocaustu došlo,¹⁶¹ ani o tom, že nacisté zavraždili miliony Židů. Záměrně nezmiňuje přesný počet obětí s tvrzením, že „*není odborníkem na holocaust*.“¹⁶² Proti jeho tvrzení ale stojí fakt, že se i po přečtení Eichmannových dokumentů účastnil mnohých shromáždění, na kterých popíral

¹⁵⁹ WALKER, A. Profile: David Irving. In. *BBC News* [online]. Aktualizováno 20. 02. 2006 [vid. 15. 05. 2015]. Dostupné z: http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/4449948.stm

¹⁶⁰ David Irving. In. *ADL* [online]. [vid. 28. 03. 2015]. Dostupné z: http://archive.adl.org/learn/ext_us/irving.html?LEARN_Cat=Extremism&LEARN_SubCat=Extremism_in_America&xpicked=2&item=irving

¹⁶¹ CONNOLLY, K. Irving jailed for 3 years after denying Holocaust. In. *The Telegraph* [online]. Aktualizováno 21. 02. 2006. [vid. 15. 05. 2015]. Dostupné z: <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/austria/1511076/Irving-jailed-for-3-years-after-denying-Holocaust.html>

¹⁶² Irving admits Holocaust 'mistake'. In. *BBC News* [online]. Aktualizováno 20. 02. 2006 [vid. 15. 05. 2015]. Dostupné z: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/4730832.stm>

holocaust. Na základě důkazů mu byl udělen tříletý trest. Po 13 měsících byl Irving propuštěn z vězení a musel opustit Rakousko.¹⁶³

Po odsouzení Davida Irvinga za popírání holocaustu se opět začala prodiskutovávat otázka svobody projevu. Projednávalo se především to, zda je vhodné Irvinga trestat vězením a nezvolit jiný způsob, jak vyvrátit jeho tvrzení. Německý historik Hans Ulrich Wehler se v rozhovoru pro jeden německý časopis vyjádřil k Irvingovu případu slovy, že na popírání zavraždění tak velkého počtu lidí by se neměla vztahovat svoboda projevu. Časopis srovnal Irvingův případ s karikaturami Proroka Muhammada, které se v té době objevily. Obrázky pobouřily velké množství muslimů po celém světě a jejich autoři nebyli nijak potrestáni.¹⁶⁴

Aktivní zůstává David Irving především prostřednictvím svých webových stránek. Při jejich návštěvě byli například uživatelé v dubnu 2009 přesměrováni na web oslavující Adolfa Hitlera při události 120. výročí od jeho narození. Na stránkách se mimo jiné také vyjádřil na účet prezidenta USA Baracka Obamy tak, že za jeho zvolením stojí Židé, protože ho považují za snadno zmanipulovatelného.

Během roku 2008 měl Irving několik projevů po Evropě. V lednu se měla konat historická konference v Liverpoolu, kvůli Irvingově účasti však byla zrušena. V březnu roku 2008 se měl zúčastnit debaty o svobodě projevu na University College Cork v Irsku. Vzhledem k plánovaným protestům proti jeho vystoupení univerzita zrušila Irvingovo pozvání. V létě 2008 Irving cestoval přes Spojené státy a oslovoval malé skupinky svých fanoušků a obdivovatelů. Celá tato akce se obešla bez zvýšené pozornosti veřejnosti. Nicméně na dvou jeho zastávkách došlo k protestním akcím, které Irvingovi získaly pozornost médií. Při jeho projevu k neonacistické skupině ve Španělsku v prosinci 2008 byla přítomna policie, aby kontrolovala, zda Irving nepodněcuje účastníky ke xenofobii.

¹⁶³ David Irving. In. *ADL* [online]. [vid. 28. 03. 2015]. Dostupné z: http://archive.adl.org/learn/ext_us/irving.html?LEARN_Cat=Extremism&LEARN_SubCat=Extremism_in_America&xpicked=2&item=irving

¹⁶⁴ REIMANN, A. Jail Sentence for David Irving: "Pitty for this Man is Out of Place". In. *Spiegel Online International* [online]. Aktualizováno 22. 02. 2006 [vid. 16. 05. 2015]. Dostupné z: <http://www.spiegel.de/international/jail-sentence-for-david-irving-pity-for-this-man-is-out-of-place-a-402404.html>

V roce 2009 byla Irvingovi zakázána účast na Norském festivalu literatury v Lillehammeru. Ve stejném roce se jeho webové stránky staly terčem hackerského útoku. Na stránce WikiLeaks se objevila Irvingova korespondence s jeho sympatizanty se všemi jejich kontakty a osobními daty. Podle Davida Irvinga ho tento incident stál několik tisíc dolarů.¹⁶⁵ V roce 2009 spustil své nové webové stránky, jejichž součástí je i internetový obchod, ve kterém prodává nacistické upomínkové předměty. Dá se zde sehnat Hitlerova vycházková hůl, pohár a lžice, které daroval Heinrich Himmler Goeringově dceři jako dárek ke křtu nebo údajný pramen vlasů Adolfa Hitlera. Obchodování s nacistickým zbožím je v některých zemích zakázané (např. ve Francii, Rakousku, Německu, Polsku), ve Velké Británii nikoliv. Podle Irvinga je to jeden ze způsobů, jak vydělat peníze, když byl po soudu s Deborah Lipstadt finančně zruinován.¹⁶⁶

V září 2010 Irving pořádal prohlídku po místech s nacistickou minulostí v Polsku. Účastníci, kteří zaplatili 1 500 liber za osobu, měli možnost navštívit Hitlerovo sídlo, ústřednu bývalého velitele SS Heinricha Himmlera nebo vyhlazovací tábor Treblinka. Podle Irvinga by Polsko mělo být za tyto nacistické zájezdy vděčné.¹⁶⁷ Záměrně byla vynechána návštěva Osvětimi, protože „*Židé se pokusili přeměnit Osvětim a jejich tragédii na stroj na peníze*“.¹⁶⁸ Členové polského sdružení proti rasismu a antisemitismu chtěli, aby bylo zahájeno trestní stíhání Davida Irvinga z důvodu popírání nacistických zločinů a urážce památky obětí.¹⁶⁹ V tomto roce také objížděl města po USA, kde se setkával se

¹⁶⁵ David Irving. In. *ADL* [online]. [vid. 28. 03. 2015]. Dostupné z:

http://archive.adl.org/learn/ext_us/irving.html?LEARN_Cat=Extremism&LEARN_SubCat=Extremism_in_America&xpicked=2&item=irving

¹⁶⁶ MOORE, M. Holocaust denier David Irving sets up Nazi memorabilia website. In. *The Telegraph* [online]. Aktualizováno 07. 03. 2009. [vid. 16. 05. 2015]. Dostupné z:

<http://www.telegraph.co.uk/news/uknews/4951684/Holocaust-denier-David-Irving-sets-up-Nazi-memorabilia-website.html>

¹⁶⁷ DAY, M. David Irving claims Poland should be 'grateful' for his Nazi tours. In. *The Telegraph* [online].

Aktualizováno 22. 08. 2010. [vid. 16. 05. 2015]. Dostupné z:

<http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/poland/8016624/David-Irving-claims-Poland-should-be-grateful-for-his-Nazi-tours.html>

¹⁶⁸ David Irving. In. *ADL* [online]. [vid. 28. 03. 2015]. Dostupné z:

http://archive.adl.org/learn/ext_us/irving.html?LEARN_Cat=Extremism&LEARN_SubCat=Extremism_in_America&xpicked=2&item=irving

¹⁶⁹ DAY, M. David Irving claims Poland should be 'grateful' for his Nazi tours. In. *The Telegraph* [online].

Aktualizováno 22. 08. 2010. [vid. 16. 05. 2015]. Dostupné z:

<http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/poland/8016624/David-Irving-claims-Poland-should-be-grateful-for-his-Nazi-tours.html>

svými přívrženci. Setkání se konala na předem utajených místech, aby se vyhnul případným protestům nebo zákazům vystupovat.¹⁷⁰

Jedna z jeho posledních významných aktivit proběhla na jaře 2011 ve Spojených státech. Irving na svém turné navštívil několik měst s přednáškami s názvem *The Life and Death of Heinrich Himmler, Hitler's lieutenant. 44 years in 44 minutes* (*Život a smrt Heinricha Himmlera, Hitlerova poručíka. 44 let za 44 minut*).¹⁷¹ Podle Irvinga jsou on i jeho rodina vystaveni výhrůzkám.¹⁷²

¹⁷⁰ David Irving. In. *ADL* [online]. [vid. 28. 03. 2015]. Dostupné z: http://archive.adl.org/learn/ext_us/irving.html?LEARN_Cat=Extremism&LEARN_SubCat=Extremism_in_America&xpicked=2&item=irving

¹⁷¹ David Irving. In. *ADL* [online]. [vid. 28. 03. 2015]. Dostupné z: http://archive.adl.org/learn/ext_us/irving.html?LEARN_Cat=Extremism&LEARN_SubCat=Extremism_in_America&xpicked=2&item=irving

¹⁷² David Irving: Controversial scholar. In. *BBC News* [online]. Aktualizováno 11. 04. 2000 [vid. 16. 05. 2015]. Dostupné z: http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/709012.stm

6. Závěr

V práci se autorka věnovala Davidovi Irvingovi, britskému historikovi, badateli, spisovateli, revizionistovi, ale také antisemitovi, rasistovi a popírači holocaustu. Tento fenomén je dnes stále v úzkém spojení s extrémistickými skupinami a v mnoha zemích Evropy je zlehčování nebo popírání holocaustu trestným činem. David Irving je dnes zřejmě nejznámější osobou v tomto poli působnosti díky svým kontroverzním názorům a především díky soudnímu procesu s Deborah Lipstadt, ve kterém došlo na otázku pravdivosti holocaustu. Tento soud byl velmi významný, protože se při něm vyvrátily všechny důkazy, které popírači předkládají k prosazení jejich pravdy o holocaustu. I přes to stále pokračují ve své činnosti a stále se odkazují na stejné dokumenty.

Irving byl na začátku své kariéry považován za seriózního historika díky tomu, že si získal přístup ke zdrojům, ke kterým ostatní neměli přístup. Jeho badatelská činnost je i dnes oceňována mnohými vědci. Jeho důvěryhodnost ale utrpěla, když vyšlo najevo, jakým způsobem s dokumenty zachází, že lživě cituje, zatajuje některé informace a mylně je interpretuje. Podrobný rozbor Irvingových omylů lze nalézt v knize *Telling Lies about Hitler (Lži o Hitlerovi)* od Richarda J. Evanse. Po soudním procesu se od něj popíračská obec odklonila, protože jim soudním sporem ublížil. Také mu nezbylo nic jiného, než některé své výroky přehodnotit. I přesto ve své činnosti nepřestal a především prostřednictvím svých webových stránek publikuje další články, ve kterých se věnuje „osvětimské lži“. Také pořádá zájezdy po místech s nacistickou minulostí a účastní se revizionistických setkání, na kterých přednáší před svým publikem. Dále očišťuje Adolfa Hitlera a obdivuje ho jako velkého státníka, který si zaslouží uznání. Bagatelizuje jeho vinu na zločinech, kterých se dopustili Němci během druhé světové války, a paradoxně největší vinu na událostech války dává Velké Británii, ze které pochází.

Bakalářská práce je zaměřena na dílo Davida Irvinga a je v ní poukázáno na popíračské techniky, které využívá nejen on, ale i další popírači holocaustu. Je zde zdokumentována jeho kariéra a jeho přerod v popírače. Dále se autorka věnuje soudnímu procesu, dalšímu zlomovému bodu v jeho životě, a na jeho současné působení po procesu. David Irving sám sebe označuje jako analytika holocaustu a brání se označení popírač, i přes to existuje mnoho důkazů v podobě jeho knih a výroků, ze kterých je jednoznačné, že Irving rozhodně mezi popírače patří.

O druhé světové válce existuje nepřehledné množství pramenů, i přes to se již od skončení války ozývají hlasy, které se pokoušejí tyto události vyložit v jiném světle. Popírání holocaustu se může stát pro společnost velmi nebezpečné. Autoři se snaží přesvědčit co největší množství lidí o tom, že k holocaustu nikdy nedošlo a že jde o předem promyšlený tah, jak získat co největší množství peněz jako odškodné od Německa na fungování státu Izrael. Přehlížejí jednoznačné a nevyvratitelné důkazy o holocaustu a pokouší se přepsat dějiny. Přitom vše skrývají za vědu. Pokud mají k dispozici deníky nacistického vedení, tak musí být jejich tvrzení pravdivá, a žádný historik nemůže vyvrátit jejich důvěryhodnost. Historikové bojující za uchování pravdy se snaží zamezit tomu, aby popírači holocaustu měli takový prostor pro překrucování historických faktů, a aby skutečná pravda neupadla v zapomnění.

Seznam použité literatury:

- ARENDT, H. *Původ totalitarismu I-III.*, Praha, Oikoymenh, 1996. ISBN 80-86005-13-5.
- BARTEL, J. S. *Holocaust: ztracená slova.* Pardubice: Mayday, c2006. ISBN 80-86986-05-5.
- DELPLA, F. *Norimberský proces: poučení z historie.* V Praze: Slovart, 2009. ISBN 978-80-7391-339-7.
- DWORK, D. Van Pelt R. J., *Osvětím: 1270 až současnost,* Praha, Argo, 2006. ISBN 80-7203-751-x.
- EAGLESTONE, R. *Postmodernismus a popírání holocaustu,* Praha, Triton, 2005. ISBN 80-7254-533-7.
- EVANS, R. J. *Lži o Hitlerovi: proces s největším popíračem holocaustu,* Praha, Slovart, 2011. ISBN 978-80-7391-450-9.
- HEYDECKER, J. J. a J. LEEB. *Norimberský proces.* Vyd. 1. V Praze: Ikar, 2007. ISBN 978-80-249-0940-0.
- HILBERG, R. *Pachatelé, oběti diváci: židovská katastrofa 1933-1945,* Praha, Argo, 2002. ISBN 80-7203-472-3.
- IRVING, D. *Hitlerova válka a válečná stezka let 1933 – 1945,* Brno, Books, 1998. ISBN 80-7242-040-2.
- IRVING, D. *Norimberk: poslední bitva.* 1. vyd. Praha: Grafoprint-Neubert, 1997. ISBN 80-85785-67-6.
- JÄCKEL, E. *Hitlerův světový názor: (projekt jedné vlády).* Vyd. 1. Praha: Paseka, 1999. ISBN 80-7185-254-6.
- KRYL, M. *Rasismus, antisemitismus, holocaust,* Ústí nad Labem, Filozofická fakulta Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, 2011. ISBN 978-80-7414-389-2.
- LAQUEUR, W. *Měníci se tvář antisemitismu: od starověku do dnešních dnů,* Praha, Nakladatelství Lidové noviny, 2007. ISBN 978-80-7106-927-0.

- LEWIS, A. předmluva k LIPSTADT, Deborah E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*. 1. vyd. Praha: Epoque, 2006. ISBN 80-87027-20-5.
- LIPSTADT, D. E. *Historie před soudem: můj den u soudu s Davidem Irvingem*, Praha, Epoque, Občanské sdružení SPHV, 2006. ISBN 80-87027-20-5.
- LIPSTADT, D. E. *Popírání holocaustu: sílící útok na pravdu a paměť*, Praha, Paseka, 2006. ISBN 8071854026.
- MESSADIÉ, G. *Obecné dějiny antisemitismu: od starověku po dvacáté století*, Praha, Práh, 2000. ISBN 80-7252-038-5.
- PAVLÁT, L. M. KÁRNÝ, J. ŠEDINOVÁ, V. SADEK a A. PUTÍK. *Židé: dějiny a kultura*. 2. dopl. vyd. V Praze: Židovské muzeum v Praze, 2001. ISBN 80-85608-43-x.
- Roberts A., *Ve vichru války: dějiny druhé světové války v novém pohledu*, Voznice, Leda, 2010. ISBN 978-80-7335-255-4.
- THACKER, T. *Konec „Třetí říše“: porážka, denacifikace a Norimberk: leden 1944 - listopad 1946*. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 2011. ISBN 978-80-204-2065-7.

Internetové zdroje:

- Biskup Williamson dostal za popírání holocaustu pokutu. In. *Česká televize* [online]. Aktualizováno 16. 04. 2010 [vid. 05. 02. 2015]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/svet/1342171-biskup-williamson-dostal-za-popirani-holocaustu-pokutu>
- CONNOLLY, K. Irving jailed for 3 years after denying Holocaust. In. *The Telegraph* [online]. Aktualizováno 21. 02. 2006. [vid. 15. 05. 2015]. Dostupné z: <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/austria/1511076/Irving-jailed-for-3-years-after-denying-Holocaust.html>
- David Irving: Controversial scholar. In. *BBC News* [online]. Aktualizováno 11. 04. 2000 [vid. 16. 05. 2015]. Dostupné z: http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/709012.stm

- David Irving. In. *ADL* [online]. [vid. 28. 03. 2015]. Dostupné z: http://archive.adl.org/learn/ext_us/irving.html?LEARN_Cat=Extremism&LEARN_SubCat=Extremism_in_America&xpicked=2&item=irving
- DAY, M. David Irving claims Poland should be 'grateful' for his Nazi tours. In. *The Telegraph* [online]. Aktualizováno 22. 08. 2010. [vid. 16. 05. 2015]. Dostupné z: <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/poland/8016624/David-Irving-claims-Poland-should-be-grateful-for-his-Nazi-tours.html>
- Irving admits Holocaust 'mistake'. In. *BBC News* [online]. Aktualizováno 20. 02. 2006 [vid. 15. 05. 2015]. Dostupné z: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/4730832.stm>
- Moderní antisemitismus. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 12. 12. 2011 [vid. 15. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/moderni-antisemitismus/>
- MOORE, M. Holocaust denier David Irving sets up Nazi memorabilia website. In. *The Telegraph* [online]. Aktualizováno 07. 03. 2009. [vid. 16. 05. 2015]. Dostupné z: <http://www.telegraph.co.uk/news/uknews/4951684/Holocaust-denier-David-Irving-sets-up-Nazi-memorabilia-website.html>
- Protižidovské postoje v době antiky. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 07. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/protizidovske-postoje-v-dobe-antiky/>
- REIMANN, A. Jail Sentence for David Irving: "Pitty for this Man is Out of Place". In. *Spiegel Online International* [online]. Aktualizováno 22. 02. 2006 [vid. 16. 05. 2015]. Dostupné z: <http://www.spiegel.de/international/jail-sentence-for-david-irving-pity-for-this-man-is-out-of-place-a-402404.html>
- Středověké kořeny protižidovských předsudků. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 15. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/stredoveke-koreny-protizidovskych-predsudku/>
- WALKER, A. Profile: David Irving. In. *BBC News* [online]. Aktualizováno 20. 02. 2006 [vid. 15. 05. 2015]. Dostupné z: http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/4449948.stm

- ZEMAN, P. David Irving a osvětimská lež. In. *holocaust.cz* [online]. Aktualizováno 26. 09. 2011 [vid. 25. 03. 2015]. Dostupné z: <http://www.holocaust.cz/zdroje/odborne-a-dalsi-texty/david-irving-a-osvetimska-lez/>